

Po útěku z Pluta zaslechne Ren Dhark volání o pomoc. Poslední, dosud nezotročená část lidí, se brání v Arktidě. Na pomoc ohroženým lidem přispěchají už známí Syntetové, bioenergetické organismy, kterým kolonisté z Hope pomohli získat chybějící energii. Boj o vládu nad Zemí není rozhodnut.

Ren Dhark je však pevně odhodlán vysvobodit lidstvo z giantského otroctví. Výpravě z podzemního bunkru se podaří dopravit do bezpečí osm zotročených lidí. *Záleží* nyní na lékařích, aby našli vhodný lék ...

* * *

Pancéřové pásy řachtavě rozemílaly a rozbíjely vozovku horské cesty. Kamení, padající z kolmé skalnaté stěny, bylo rozmačkáváno a odhazováno stranou. Jasně tóny plazmových turbín se mísily s chrastěním tupě šedivých ocelových kolosů a hrály pekelnou symfonií. Pět raketových tanků a tři pancéřové vozy s mužstvem. Ocelová kolona se hnala stodvacetakilometrovou rychlostí údolím, jako by jí v zátylku seděl sám ďábel.

Silnice u Tachat Riveru budila dojem, že je už dlouhou dobu neudržovaná. Betonový povrch byl zčásti stržen nebo vůbec chyběl. Bylo šílenstvím se tu hnát rychleji než třicet kilometrů v hodině.

Tank, který jel v čele, proletěl zatačku. Uprostřed silnice ležel balvan velikosti kubického metru. Řidič strhl stotunový kolos rychle doleva. Ale nestačilo to. Pravý pás zachytil o balvan. Tank se vztyčil a hodilo ho to doleva. Dvacet třicet metrů se dřel o skalnatou stěnu bokem, než se řidiči podařilo ho opět stáhnout doprava. Ale tam zase hrozilo zřícení do nebezpečné horské řeky. Teprve po několika hrůzostrašných smycích se tank opět uklidnil a nabral směr vprostřed cesty.

„Krucinál, Perkinsi, vy jste se zbláznili!“ řval velitel kolony kapitán Bowden do svého mikrofonu.

„Promiňte, pane,“ křikl řidič do všeobecného rachotu a hluku, „ale vy sám jste nařídil nejvyšší rychlost.“

„No dobrá,“ řekl Bowden, který již svůj úlek překonal. Zíral ven pomocí periskopu.

Musel neustále hlídat oblohu. Každou minutou odtud mohla přijít smrt v podobě silného energetického paprsku z cizí zbraně!

Ze zbraně na kulovité lodi Giantů. Tito cizinci z vesmíru byli pány Země. Učinili z lidí bezduché loutky a nyní je zneužívali ke svým záměrům. Byli to nemilosrdní vládcí. Jakýkoliv odpor okamžitě zlomili násilím.

Kapitán Bowden musel na své nepřátele neustále myslet. Nastavil periskop na největší rozptýl a neustále s ním pohyboval ze strany na stranu.

„V koloně je všecko v pořádku? Podejte hlášení!“

Ozývala se hlášení čtyř tanků a tří pancéřových vozů. Je zázrak, že se ještě stále držíme pohromadě, pomyslel si kapitán.

Museli se co možná nejrychleji dostat zpět k T—XXX. T—XXX, pevnost v žulovém klíně Mount Kingu. Poslední základna lidí a poslední místo na zeměkouli, kde ještě žili svéprávní lidé.

„Rychleji, Perkinsi!“ zařval Bowden do mikrofonu. „Copak ta třasořítka nedokáže jet rychleji?“

„Ne, pane,“ řekl řidič s pedálem plynu sešlápnutým nadoraz. Kapitán sebou ve věži trhl.

V optice se objevilo létající těleso. Bowden se nadechl, aby vydal rozkaz k zastavení kolony, ale neučinil tak. Rozpoznal kosmický člun Rena Dharka.

„Ten chlap se musel zbláznit,“ zamumlal kapitán. Copak to nebylo šílenství, sám se i 280 muži na T—XXX chtít získat zpět vládu nad Zemí?

Malé válcovité těleso obkroužilo kolonu.

„Dosud je vše v pořádku,“ ozval se Dharkův hlas v kapitánově helmě. „Nebe je čisté. Žádné zaměření.“

„Oukej, pane Dharku," vypadlo z velitele kolony. „Doufejme, že při tom zůstane. Máme před sebou ještě hodinu cesty."

„Vystoupím nahoru a budu dál hlídat," oznámil Dhark, jeho člun se otočil a jako blesk vyrazil nahoru do nebe. Vždyť se mu také říkalo Blesk, člunu lodi, kterou lidé našli na cizí planetě jako pozůstatek dávné civilizace.

Kolona si to chrastila dál. Nyní musela jet pomaleji, protože přibýlo zatáček. V dáli se objevil sněhem pokrytý vrchol Mount Kingu.

Padesát mužů v koloně se nemohlo dočkat, až se dostanou do jeho blízkosti a zmizí v relativním bezpečí podzemního města. To se však netýkalo osmi zajatců, kvůli kterým výpravu podnikli. Byli to lidé zvenku, jak muži z T—XXX pojmenovali všechny, kdo nepocházeli z jejich základny. Tito lidé, žijící mimo základnu, byli loutkami bez vlastní vůle, nereagovali na podněty okolí a nebyli schopni vlastních činů. Živili se a žili mechanicky, jenom tolik, co stačí k přežití. Jednali pouze na impulsy Giantů, svých nových vládců.

Rozkazy Giantů přicházely formou rádiových signálů, jež se nedaly zařadit do žádného známého schématu. Jako by to samo o sobě nestačilo, zasažení lidé poslouchali tyto hrůzu nahánějící příkazy bez jakéhokoliv vlastního přijímače. Jenom prostřednictvím svých těl.

Patřilo to k nevysvětlitelnému zásahu Giantů, že z lidí dělali živoucí radiopřijímače.

Zajatci tupě dřepěli v posledním ze tří pancéřových vozů. Vozy byly nahoře otevřené, vystavené ostrému větru a nepohodě. Zajatci pocházeli z obce ležící poblíž T—XXX. Svým uchvatitelům se vůbec nijak nebránili. Nyní seděli na dřevěných lavicích a v jejich prázdných pohledech nebylo nic. Byli spoutáni. Velitel akce Ren Dhark to přikázal z bezpečnostních důvodů. Už měl s Gianty a jejich podřízenými lidmi své zkušenosti.

Osm zajatců náhle vyletělo, jak jen jim to pouta dovolovala. Silou za ně trhali. Jejich stále ještě prázdné pohledy s bezvýraznými tvářemi byly v přímém kontrastu k činnosti.

Ještě než je vojáci mohli uklidnit, jejich vozidlo prudce přibrzdilo a ve skluzu se zastavilo. Velitel kolony to rozkázal.

„Ihned zastavit! Nalétávají na nás Gianti!" zaduněl v jeho helmě hlas Rena Dharka. Bowden poslechl. Vozidla se zastavila těsně při skalnaté stěně. Raketometry se zvedaly hlavněmi k nebi. Nabíjecí automatika ukazovala červenou. Atomové hlavice.

„V žádném případě nedovolte střelbu, kapitáne. Jestli nás jejich loď najdou, ani je těmi svými stříkačkami nepodrbete v kožichu." Blesk Rena Dharka se řítíl z nebe jako padající kámen, v nízké výšce se prudce zastavil a přistál před prvním tankem.

„Spojové ticho! Všechny spotřebiče energie vypnout!" přikázal Ren Dhark zostra. V pancéřových vozidlech zacvakaly vypínače. Střelci zaklapli pojistky spouští. Všichni věděli: před tímto protivníkem nás neubrání nikdo. Schovat se a dělat mrtvého brouka.

* * *

Koule vypadala hrozivě, přestože letěla ve výšce 2000 metrů. Automatické zaměřovače cíle, které měl každý tank, stanovily její rychlost na sto kilometrů v hodině. Loď letěla tedy vysloveně pomalu. Někoho nebo něco hledala.

Vojáci na otevřených plošinách pancéřových vozů ji sledovali se strachem v očích. Byli to stateční muži, ale uvědomovali si svoji bezmocnost. Ještě víc. Každou vteřinou očekávali zášleh smrti z paprskometů lodi Giantů. Protože na tuto krátkou vzdálenost museli Gianti ocel jejich strojů bez námahy zaměřit.

Muži v tancích byli až na velitele bez výhledu. V periskopu vypadala loď Giantů strašlivě. Měla v průměru 400 metrů a velitel ve zvětšení rozeznával vysunuté hlavně paprskometů. Padesát vojáků zadržovalo dech, jako by je mohl prozradit. Jenom osm zajatců tvrdohlavě bojovalo se svými pouty.

Loď je minula. Pomalu se zmenšovala a nakonec zmizela v dálce. Vojáci si oddechli a zajatci opět padli do té zvláštní apatie.

„Můžete jet dál, kapitáne Bowdene," řekl Ren Dhark do vysílačky. „I kdyby se loď vrátila,

nestarejte se o ni. Ale hlavně po ní nestřílejte. Rozumíte?"

„Oukej. Kolona se rozjede. Jedem! Co nejrychleji, jak jen to bude možné!"

Pancéřová vozidla sebou trhla a zpívající turbíny zvýšily otáčky. Z výfuků vyšlehly světlé plamínky plazmy. Hlavně zbraní klesly. Ren Dhark znovu vystartoval, ale zdržoval se ve výšce maximálně padesáti metrů. Už nebylo nutné vyhlížet Gianty.

Dhark jako jediný spatřil Synteta, který se objevil ve chvíli, kdy zaměřil gi-antí loď. Tahle dva metry dlouhá bytost se vznášela sto metrů nad vozidly^a držela s nimi krok.

Ren Dhark věděl, že za život vděčí právě tomuto Syntetovi. Svými hypno-sugestivními silami dokázal ovlivnit Gianty natolik, že kolonu přehlédli.

Proč?

To byla prozatím neřešitelná otázka. Syntetové se poprvé lidem představili na planetě Hope, kde přistáli kolonisté z lodi Galaxy. Tyhle bytosti se uměly pohybovat hvězdným prostorem bez lodi a ještě k tomu nadsvětelnou rychlostí. Dhark nevěděl, zda je má mít za ochránce lidí nebo za nestranné smírčí soudce v nejasné hře.

Neustále se díval dolů na kolonu. Řítla se po úzké silnici, která byla samá zatáčka. Každou chvíli mohlo dojít k nehodě. Ren Dhark si dokázal představit, co si ti lidé tam dole o něm myslí. Ta akce se konala jen díky jeho přání.

Kdyby jim řekl, že se poblíž nachází Syntet, který je zachránil před zaměřením Giantů, měli by ho za blázna.

V tomhle spočívalo další tajemství Syntetů. Kromě Dharka je nikdo z lidí na stanici T—XXX neviděl. Dhark se dvakrát pokusil jim ho ukázat, ale dvakrát za to sklídl překvapené a nedůvěřivé pohledy. Tak toho teď raději nechal.

* * *

Cesta končila na mírně stoupajícím šterkovém poli. O šest set metrů dále a osmdesát metrů výše začínaly příkré skály, a ten nejbystřejší pozorovatel tu musel konstatovat, že dál už nic není.

Ale kolona jela dál směrem ke skále, odkud byla pozorována prostřednictvím přesných přístrojů všeho druhu.

Pak část zdánlivě kompaktní skály ustoupila stranou.

Kolona vjela do matně osvětlené štoly. Za posledním vozem se tajný vchod opět uzavřel.

Ren Dhark ještě jednou obkroužil horu a pozoroval okolí, než definitivně vlétl na základnu. Nepotřeboval žádný vchod. Jeho Blesk se přiblížil ke skále — a zmizel v ní.

Interval, meziprostorová zóna, který obklopoval jeho Blesk, umožňoval pronikat materiálem jakéhokoliv druhu, jako by ani neexistoval.

* * *

„Museli jsme mít z pekla štěstí, že nás ta giantí loď nezaměřila, generále," řekl Dhark.

Lhaní se mu přičilo, ale nemohl hovořit o Syntetovi. Nevěřili by mu.

„Takže nyní máte své pokusné objekty, pane Dharku. Lékaři mezitím pracují na plné obrátky."

John Martell, velitel základny T—XXX, hovořil s Dharkem mimoděk jako se sobě rovným.

Ani tento zasloužilý tvrdý velitel nedokázal odolat dynamice a autoritě, která z mladého muže vyzařovala.

„Žádné pokusné objekty. Jsou to lidé, politováníhodní lidé." Dharkův hlas zněl tvrdě.

„Jestliže na nich nyní musíme provést pokusy, pak jenom proto, abychom našli protilek na ďábelský účinek giantské vědy. Musí se nám zkrátka podařit vytrhnout Zemi z parátů invazorů. Musíme ..."

při svých posledních slovech Dhark udeřil pěstí do stolu. Jeho pohled se zabodl do generála. Ten před takovou rozhodností uhnul. „Nepředsevzal jste si toho trochu moc? Uvažte jenom, jde o celou Zemi. Nikdo nám neposkytne žádnou pomoc."

„Přesně tak, generále. Kromě toho Gianti každý den unášejí tisíce konzervovaných lidí

bůhvíkam a bůhvíco tam s nimi provádějí. Měl byste ještě dodat, že k této zdánlivě neřešitelné úloze patří i nedostatek času, nebo dokonce nejvyšší čas! Ale my to stejně dokážeme. S rezignací se daleko nedostaneme. Máme šanci. Je naší povinností ji využít."

John Martell pokrčil rameny.

„Každopádně máte moji podporu, Dharku."

„Díky, generále."

Zabzučel videofon. Na obrazovce se objevila tvář staršího muže, schovaná za operační rouškou. Ren Dhark poznal oči šéflékaře základny, doktora Sara-na.

„Tak jak, doktore?" zeptal se Dhark. „Máte už nějaké jejich reakce?"

„Bohužel pouze negativního rázu, pane Dharku. Ti muži nereagují na žádné podněty. Mohli bychom je *zaživa* rozkrájet na kousky," otrásl se lékař. „Něco takového jsem ještě nikdy neviděl. Reagují výhradně jen na rádiové vlny. Ale nekontrolovatelně. Klíč k signálům musí být velice komplikovaný."

„Máte nějaké domněnky?" naléhal Dhark. „Jed v pitné vodě? Aerosoly ve vzduchu? Ozařování?"

„Vypadá to, že možné je všechno, pane Dharku. Nemohu vám slíbit nic než to, že budeme dělat, co umíme."

A videofon zhasl.

* * *

Jako vlas tenká jehla elektrokauteru se rozzářila doruda. Pomalu se blížila nahému předloktí muže.

Ted' se ho krátce dotkla.

Muž nepohnul ani brvou. S nevýraznou tváří dřepěl v křesle pro vyšetření pacientů.

Flexibilních držáků na nohou a rukou si nevšímal.

„Vidíte sám, pane Dharku. Reakce veškerá žádná," ukázal doktor Sarano na zcela nezúčastněného muže v křesle, jenž vypadal velmi ospale.

„Děláme vše, co je myslitelné, abychom se dostali na stopu tomuto zvláštnímu stavu. Už tři dny pracujeme ve dne v noci."

„A dosud jste se řešení nepřiblížili ani o krok?"

Tahle Oharková otázka byla spíš konstatováním.

Sarano rezignovaně pokrčil rameny.

„Víme, že takzvané *ošetření* Gianty způsobilo změny v mozku. Nervový systém je v pořádku, protože jinak by ti lidé nemohli žít a nemohli by se ani pohybovat. Ale oni v rámci svých rozkazů plní zadané úkoly."

„To je dokonalé zotročení, doktore. Je náš výzkum mozku vůbec tak daleko, abychom byli schopni rozeznat podstatu toho ovlivnění a vypracovali něco proti němu?"

Sarano chtěl odpovědět.

Tělo pacienta v křesle se náhle napjalo. Plastikové držáky zaskřípaly. Muž ztěžka oddychoval. Experimentující lékař uskočil stranou. Popadl injekci s narkotickým prostředkem a držel její jehlu proti mužovým zádům pro případ, že by se vytrhl z pout.

Pouta držela. Záchvat přešel stejně rychle, jako přišel.

Sarano přeběhl k videofonu a stiskl tlačítko všeobecného dorozumívání.

„Všem stanicím. Všem. Jak se pacienti právě nyní chovali? Myslím ty muže zvenku." Hlášení přicházela jedno po druhém. Byla všechna stejná. Všechna se chovala podobně. Nyní byli letargičtí jako předtím.

„Myslím, že zareagovali na nějaký rádiový signál," řekl Sarano.

„Přirozeně je zcela nejasné, za jakým účelem byl tento signál vyslán a zda obsahoval nějaký zvláštní rozkaz. Ale přišel od Giantů, to je jasné."

„Může jít o součást neustálé rekondice, která slouží upevňování vlivu původního zákroku," domníval se Ren Dhark. „Kromě toho musí spočívat na hyperbázi, protože T—XXX je jak

známo vůči obvyklému záření odstíněna."

„Jak v tomhle máme docílit nějaký úspěch? Ovlivňování bioelektrických stavů v mozkových buňkách a ještě ke všemu pomocí hyperimpulsů. Na to nejsme vybaveni. A pochybuji, že by to dokázal kdokoli na té největší americké klinice."

„Pracujte dál, doktore." Hlas Rena Oharka zněl tvrdě a rozhodně. „Neustále mějte na paměti, že vaše výsledky rozhodnou o budoucnosti lidstva. My jsme jediní, kdo jsou ještě svobodní. My si svobodu musíme uhájit i pro ostatní."

„Na to se spolehněte. Podívejte se sám, co všechno zkoušíme. Pojd'te do mozkového oddělení."

Vyšli ven na světle zalitou chodbu. Běžící pás je zavezl o sto metrů dále.

Vtom světlo zablikalo a zhaslo.

Běžící pás se zastavil.

Ren Dhark vyrovnal zakolísání a zůstal stát. Šéflékař však spadl. Nadávaje se zvedal ze země. Rozsvítilo se nouzové osvětlení.

„Co je?" chtěl vědět Dhark.

„Zkouška," zabručel Sarano. „To nařídil starej. Dělají to skoro každý den. Přepínají na nouzové energetické zásobování jednotlivých pater. Vycházejí z předpokladu, že by jednou mohly být zasaženy a vyřazeny hlavní agregáty."

„Má to ale i svoji světlou stránku," pravil Ren Dhark.

„/Tak? A jakoupak?"

„Takové zkoušky uvolňují napětí, pod kterým žijí lidé na T—XXX, doktore."

„Hmmm," bručel Sarano a přidržel si hodinky u ucha. „Jdou. A pás se zase rozjel. A svítíme."

Vstoupili zpět na pás. „Je to tam vpředu," ukázal Šéflékař na červenou tabulku s nápisem: Vstup zakázán, když je rozsvíceno.

„Encefalografy běží," vysvětloval lékař. „Moji lidé pracují do úmoru. Doslova do padnutí. Ale mezi námi, pane Dharku, já osobně o nějakých výsledcích pochybuji. Naše instrumentarium je slušně řečeno nájemné věci mozku příliš hrubé. Sám to hned uvidíte."

* * *

Mladý muž tupě zíral ke stropu. Žil, protože dýchal. Byl vzhůru, protože měl otevřené oči. Ale byl člověkem jenom svým zevnějškem. To, co dělá člověka člověkem, bylo pryč — totiž lidská duše.

Experimentující lékař si vzal slovo:

„Prosím, podívejte se tady na záznamy encefalografu. Mozková činnost je omezena na minimum. Vidíte to na obrázku. S tím mozkem se stalo něco, co nechápu. Ztratil vše lidské. Stal se z něho radiopřijímač. Prosím, pozorujte pacienta."

Lékař odešel ke stolu a vzal si nějaký malý, primitivně vyhlížející instrument.

„To je vysílačka. Nechal jsem si ji postavit u našich spojařů. Vysílá tak slabě, že působí jen na pár metrů. Kromě toho vysílá jen nemodulovanou nosnou vlnu. Pozor."

Stiskl tlačítko na vysílači. Pacient na pohovce okamžitě zneklidněl. Trhal a škubal sebou.

„Přestaňte," přikázal doktor Sarano.

Ren Dhark to představení sledoval se zájmem. Mimoděk sevřel ruce v pěst. Zuby se zakousl do spodního rtu. Když chtěl Šéflékař promluvit, přerušil ho.

„Vím, co chcete říct," vyrazil ze sebe. „Chcete říct, že to nedokážeme. Tak přesně téhle myšlenky se rychle zbavte, doktore Sarano. Vy a vaši spolupracovníci musíte pokračovat. Myslete stále na ty tam venku," učinil rozmáchlé gesto, „pak vám to nepříjde tak zatěžko." „No dobrá, Dharku. Já vám rozumím. Buďte ubezpečen, že nevynecháme nic, co můžeme udělat."

Experimentující lékař si vzal šéflékařova slova jako vyzvání, aby pokračo-

„Nyní dám pacientovi elektrošok. Pozorujte jeho chování a záznam na přístroji."

Ren Dhark přikývl. Jeho nervní pěsti byly stále sevřeny, jako by chtěl Gi-anty vyhnat sám

svojí silou.

Asistent natřel spánky muže vodivou masťou. Pak stiskl tlačítko. Šokový přístroj byl zapnut. Pak přiložil k pacientově hlavě kontakty. A ustoupil.

„Ted'!“

Stiskl červené tlačítko.

Mladý muž neprojevoval žádnou reakci. I záznam na přístroji běžel stejně jako předtím.

„Elektrošok je nejsilnějším zásahem do mozku, pokud nepočítáme trepa-naci,“ vysvětloval lékař. „Každý z nás by v okamžiku šoku předvedl silné svalové stahy a pak by byl asi dvě hodiny v bezvědomí. Náš muž však vůbec nijak nereaguje.“

„Vaše závěry?“ obrátil se Dhark k asistentovi. Šéflékař se zamračil. Nebyl zvyklý na to, že je přehlížen.

~

„Každý zásah lze otočit, pane Oharku,“ pravil mladý asistent.

„Na každý jed existuje protijed. A co člověk ještě nemá, může vynalézt. Musíme zjistit, co se v mozcích těch lidí změnilo. Až to budeme vědět, můžeme vyslovovat domněnky, jak to bylo provedeno. A stejným způsobem se dostaneme k protiošetření.“

Ren Dhark povzbudivě kývl. Věděl, že by bylo nesmyslné ptát se na nějakou lhůtu. Tihle muži budou skutečně dělat, co mohou.

„Ještě jednou díky, pánové. My všichni chceme odtud jednou vyjít ven, beze strachu, že si nás někdo zotročí. Dejte mi vědět, až docílíte úspěch.“ Zvedl ruku k pozdravu a vyšel ven.

* * *

Ren Dhark jel transportním rychlopásem k nejbližšímu výtahu. Jeho cíl, spojová centrála, ležel na 28. podzemním patře základny, v posledním, nejhlubším bodě. Oharkovi bylo jasné, že tu získá opět zdrcující informace, ale musel se s nimi vyrovnat.

Na chodbách potkal jen několik málo vojáků. Generál Martell se snažil, aby nervy podřízených napínal pokud možno co nejméně. Vědomí, že jde o poslední živý ostrov na zeměkouli, bylo samo o sobě zničující.

* * *

Až najeden byly všechny hlavní vypínače vysílače zajištěny a zaplombovány.

1 ten jeden vypínač směl být použit pouze na osobní povolení generála Martella.

Poručík Cole shrnul všechny údaje.

„Dosud jsme zůstali neobjeveni. Nevíme proč, ale zůstali. To je fakt. Náš život závisí na tom, aby T—XXX zůstala jako intaktní základna. Každé, i to sebekratší vysílání, nás může prozradit. Takže dejte pracky pryč od vysílačů, hoši. Nebo nás Gianti buď vyhodí do vzduchu, nebo z nás nadělají loutky.“

Lidé v centrále se zvedli a přešli ke stolu. Sedělo jich tu jen deset, protože v provozu byl pouze jeden přijímač. Automaticky se tu vyhodnocovaly všechny přicházející signály.

„Tohle podepisuju už asi posty,“ zabručel jeden seržant a sáhl po tužce. Bez chuti pak podepsal jeden papír.

Dveře zajely do stěny a do místnosti vstoupil Ren Dhark.

Přátelsky se pozdravil s Colem.

„Všechno v pořádku, poručíku?“

„U nás ano, pane Dharku. Kdyby to tak vypadalo i venku, bylo by nám líp. Vy pořád očekáváte zprávu ze své mateřské lodi?“

„Přesně tak.“

Dharkův výraz přesně vyjadřoval, jaký druh zprávy čekal.

„Zakódovanou zprávu jako obvykle,“ řekl Dhark a podíval se na hodinky. „Měla by přijít každou chvíli.“

„Oukej, pane Dharku.“

Poručík Cole se otočil k muži u přijímače.

„Dávejte dobrý pozor, ať to vysílání neprošvihneme. Je nanejvýš důležité.“

„Ano, pane. Přijímač běží na hyperfrekvencích."

Na hyperfrekvencích vládl čilý spojový provoz mezi Gianty. Museli mít na Zemi tucty vysílačů. Tak bylo možné udržovat spojení s POINT OF. Loď Re-na Oharka se nacházela deset miliónů kilometrů od Marsu a pozorovala především pohyb giantích lodí. Před nedávném objevili totiž Oharkoví muži ve vesmíru cosi otřesného.

Vysílání POINT OF bylo zahájeno.

Ren Dhark obsluhoval dekodovací stroj sám. Nechtěl nikomu prozradit kód.

Riker Oharkoví. Na palubě vše v pořádku. Udržíme pozici. Dosud jsme nebyli zaměřeni. Gianti pokračují v transportu konzervovaných lidí. Od posledního hlášení opět čtyři lodě. Konec.

Dhark četl rozluštný text. Kolem úst mu vyvstala hluboká vráska. Pak plastikovou fólii zmačkal a zahodil do drtiče odpadků.

Gianti tedy pokračovali v odvlékání lidí z planety. Proč jim tolik záleželo Právě na lidech? Ren Dhark dlouhé minuty zápasil s rozhodnutím opustit základnu a vydat se k POINT OF. Cítil nutkavou potřebu zabránit dalšímu odvlékání lidí. Chtěl zasáhnout, jednat.

Pak mu došlo, že musí zůstat. Jeho místo bylo na Zemi.

* * *

„Jsem zvědav, jestli dnes zase nějaké dorazí," pravil muž před prostorovým zaměřovačem. „Jistě, určitě nějaké dorazí."

Glenn Morris, šéf směny, se podíval na prázdnou obrazovku. On i jeho muži brali svoji práci velmi vážně. Zaměřovači přístroje byly očima a ušima lodí. Kdyby POINT OF své nepřátele nezaměřila včas, mohlo by to pro posádku znamenat smrt.

Nejrůznějšími přístroji nacený velín lodí byl osvětlen jen spoře. Ralf Larsen snížil výkon energetických spotřebičů na minimum, aby snížil pravděpodobnost objevení POINT OF Gianty.

Na obrazovce se těsně u okraje objevily tři drobné svítící tečky.

„Támhle jsou." V pozorovatelově hlase bylo znát chvění. „Tři lodě. Jestlipak jsou to zase nákladní lodě?"

„Zapnout indikátor," přikázal Morris. „Srovnat výsledky. Rychle, dělejte."

Pozorovatel přepnul. O pár vteřin později měl výsledek.

Morris ho popadl.

„Nákladní lodě," konstatoval. „Zase trojice. Přilétají ve směru od Země."

Spojil se videofonem s velínem. Na obrazovce se vynořila Larsenova tvář.

„Zaměření, pane Larsene. Tři nákladní kosmické lodě. Přilétají ze Země. Stejný odletový kurs jako lodě v minulých dnech."

„Díky, Morrisi. Dávejte dál dobrý pozor."

Larsen spojení vypnul.

Morris se otočil k přístrojům. Cítil, jak v něm opět vzrůstá vztek, když spatřil, že je indikátor ještě stále zapnut.

„Okamžitě to vypněte!" zařízl se jeho ostrý hlas do bzučení přístrojů. „Copak nevíte, že musíme se zaměřovacími paprsky šetřit? Chcete na nás upozornit Gianty?"

„Promiňte, pane Morrisi, já ..."

„No dobrá. Ale postarejte se, aby se to už neopakovalo. Naše životy závisí na disciplíně každého jednotlivce. Dosavadní průběh letu vás o tom už dávno mohl přesvědčit."

* * *

„Jste vynikající lékař, Čobe."

„Děkuji za kompliment," zabručel Afričan. „Oč vám kráčí, Rikere?"

„Vy víte, že tam venku Gianti opět odvlékají tisíce konzervovaných lidí bůhvíkam," konstatoval Riker. „Měli bychom se pokusit proti tomu něco udělat."

Oba muži seděli ve velínu prstencové lodí před obrazovou koulí. Toto neuvěřitelně dokonalé

zařízení mělo tvar koule o průměru dvou metrů šedesáti dvou centimetrů a vznášelo se nad hlavním řídicím panelem.

„Vy chcete ty nákladní lodě snad sestřelit?"

Jistěže nechci. Ale nebylo by dobré zjistit něco o té metodě konzervace?"

Čobe vyletěl z křesla jako elektrizován. Probudil se v něm vědec. „Kruci-nál tohle kdyby šlo! Ale jak byste to chtěl provést?"

„pomůže vám, když vám jednoho takového konzervovaného člověka přivezu?"

Čobe se praštil do čela.

„Že jsem na to hned nepomyslel. Samozřejmě že mi to pomůže. Naše lékařská laboratoř je zařízena výtečně."

„Pak poletím a jednoho takového člověka vám přivezu. Vy s tím přece souhlasíte, Larsene, že?"

„Zkuste to, Rikere. Ale buďte opatrný."

* * *

Blesk Dana Rikera vyletěl z pláště prstencovité lodi. Bylo to možné díky intervalovému poli, jež umožňovalo proniknout jakýmkoliv materiálem.

Riker zapnul podsvětelný pohon Blesku. Na jeho zaměřovači zřetelně viděl ty tři velké lodě. I přes další měření žádné jiné v blízkosti nespátřil.

Letět ke třem nákladním lodím. Ve vzdálenosti 1 000 metrů srovnat směr letu, uvažoval Riker intenzívně.

Rozuměno. Vykonáno.

Ten hlas nebylo slyšet, ale přesto pronikl do Rikerova mozku. Tak mu odpovědělo myšlenkové řízení lodi, dosud lidem nevysvětlitelné dílo stavitelů lodi, dávných Tajemných. Ty nemotorné lodě byly nyní vzdáleny čtyřicet pět miliónů kilometrů od POINT OF. Riker se jim rychle blížil. Ani nemusel přepnout na hvězdné sání — na nadsvětelný pohon své lodi.

„Přibližuji se k nákladním lodím," sdělil krátce do POINT OF. Aby unikl cizímu zaměření, použil ultrakrátké vlny.

Pak čekal na odpověď.

„Opatrně, Rikere. Nalétá na vás cizí loď!" ozval se v jeho helmě hlas Glen-na Morrise.

„Spojení zrušit. Zůstat na příjmu. Konec."

Riker cítil, jak se mu rozbušilo srdce. To, co se k němu řítilo, mohl být jenom nepřítel. Ještě ho neměl v zaměřovači. Přístroje na POINT OF byly výkonnější.

Přepnul na ruční řízení. Napjatě sledoval obrazovku. Trvalo věčnost, než se na obrazovce objevily nákladní lodě, podobné bednám. Kulovitou loď nepřítele měl Riker v zaměřovači už dlouho. Oddech si a přibrzdil, až přirazil těsně k boku jedné z nákladních lodí. Pak vypnul energii Blesku, zapnul si skafandr a pozoroval okolí svými průzory.

Kulovitá loď letěla přímo k nákladním lodím. Zaměřila cizího návštěvníka? Nebo přiletěla pouze na inspekci lodí?

Riker cítil své srdce. Bilo až v krku.

Šlo o jednu ze 400metrových giantích lodí. Když dorazila, vypadala jako obr.

Dan Riker se cítil být nevyslovitelně ztracen. Měl zůstat, nebo odletět?

Kdyby se pokusil utéct, kulovitá loď by ho pronásledovala. Jeho jediná šance spočívala v manévrovacích schopnostech Blesku. Jeho interval by se však mohl pod silou zbraní giantí lodi prolomit.

K POINT OF nemohl utéct, aniž by neprozradil její polohu. Takže bylo lepší zůstat a doufat, že zůstane neobjeven.

Giantí loď otevřela jednu výpusť, ze které vylétla malá kosmická loď a směřovala k těm třem nákladním.

Bylo jen otázkou minut, než Rikera objeví. Nebo už o něm vědí? Riker zapnul intervalové pole. Ještě jedno tlačítko.

A Rikerův Blesk zvolna projel stěnou lodi do jejích útrob. Uvnitř Riker okamžitě zapnul reflektor.

Octl se v jakési velké místnosti plné náhradních dílů. Riker přistál. Tady nejdřív vyčká. Ale nebylo mu dopřáno dlouhého klidu.

O čtyři minuty později se vzadu otevřely dveře. Do místnosti vjel stroj. Podobal se soudku, na kterém byly nahoře připevněny kovové paže.

Robot, projelo Rikerovi hlavou.

Pozoroval ho. Byl tu kvůli němu?

Pravděpodobně ano. Roboti pozorovatelní na lodi zřejmě objevily vetřelce. Ale stroj si Blesku nevšímal. Dojel ke stěně, kterou Blesk pronikl dovnitř a ohmatával ji.

Utěšňuje prasklinu, uvědomil si Riker. Kontrola ho měla za meteorit, který prorazil stěnu.

Zaktivovala utěšňovacího robota, který nyní hledá díru.

Riker z toho usuzoval na to, že loď nemá živou posádku. Nebo do ní nyní vstoupili Gianti, kteří přilétli v té malé lodi? Riker se soustředil. Jakákoliv chyba by ho mohla stát život.

Nejdřív musel ještě počkat. Od jeho vlétnutí dovnitř uplynulo teprve sedm minut. Gianti potřebovali čas, aby mohli opět zmizet. Teprve pak mohl splnit svůj úkol.

.#-

Uplynula hodina. Kromě robota, který stále ještě marně hledal díru ve stěně, se nic nehnulo. Riker se nyní odvážil proletět Bleskem další stěnu a vydat se na průzkum lodi.

Kulovitá loď už odlétla. Zmizel však i narudlý kotouček Marsu. Riker se musel pořádně rozhlížet, aby objevil sluneční soustavu. Tak daleko ho mezitím nákladní loď odnesla.

Riker viděl další nebezpečí, které mu hrozilo. Jeho měřicí přístroje ukazovaly, že se trojice nákladních lodí svou rychlostí blíží rychlosti světla. Brzy vykonají transici — skočí do hyperprostoru — a až z něj vyskočí, mohou být tak daleko, že by Riker už nemusel najít cestu zpět.

Bylo nutné, aby okamžitě jednal.

Odstartoval.

Vtom prostor ozářil záblesk z paprskometu.

To vystřelil robot. Dokud Blesk stál, bylo vše v pořádku. Robot byl však naprogramován informací, že se v místnosti nesmí nic hýbat.

Riker bleskově zauvažoval. Robot nemohl Blesku ublížit. Ale mohl si zavolat posilu. Riker musel zmizet.

Otočil Blesk tak, aby se robot dostal na dostřel drtiče. Vteřinu poté, co Riker stiskl spoušť, se robot rozpadl na prach. Nyní ho už tlačil čas.

Skok, skok! dunělo mu v hlavě.

Blesk se vznášel stěnami a stropy. Loď byla obrovská. Pak konečně našel jednu z konzervačních komor. Přistál a vyskočil z Blesku.

Všude byly regály. V nich lidé, natažení a s rukama při těle. Všude. Byly jich stovky. Jejich voskové tváře vypadaly strašidelně.

Čas tlačil. Riker překonal děs, poodešel k regálu a popadl prvního muže. Hodil si ho přes rameno a pospíchal k Blesku. Se značnou námahou oblékl zakonzervovaného muže do skafandru a chtěl ho zvednout a posadit do druhé sedačky v Blesku. Vtom za sebou zaslechl zvuk nějakých strojů.

Obrátil se. Automaticky vytrhl z pouzdra paprskomet. Když spatřil reflektor, okamžitě proti němu vypálil.

Měl štěstí. Energetický paprsek vyřadil z boje dva roboty. Opodál se blížil třetí.

Pryč, znělo v Rikerově mozku.

Hodil muže do druhé sedačky, sám naskočil, zavřel vstup a zapnul intervalové pole Blesku.

Byl nejvyšší čas. Barevné světlo kolem, něj signalizovalo, že bylo zasaženo intervalové pole. Roboti. Nejvyšší čas.

Zamlžování obrysů předmětů poukazovalo na to, že se loď chystá ke skoku hyperprostorem. Motory řvaly. Riker cítil, jak se mu dělá špatně.

Velký Bože, co když bude stržen do skoku hyperprostorem . .

Riker zíral na projekci. Ani si nevšiml, že má do krve rozkousána rty. Následující vteřiny mohly rozhodnout o jeho životě.

Oddech si, když místo rozmlžených kontur spatřil opět hvězdy. Zároveň jeho prostorový zaměřovač konstatoval silné otřesy prostoru. Tři nákladní lodě skočily za neznámým cílem. Dan Riker otočil Blesk ke slunci. Měření určila vzdálenost 38 miliard kilometrů. Sáhł po páce přepínání na hvězdné sání. Vyrazil zadržovaný dech.

Supertechnika Tajemných ho zanedlouho donesla k Marsu. Když na této planetě už mohl rozlišovat první detaily, zavolal na ultrakrátkých vlnách

POINT OF. Nesnesitelně dlouho čekal na odpověď. Když loď konečně odpověděla, Riker věděl, že tentokrát ještě unikl.

„Všechny životní procesy jsou zcela zastaveny. Ale ten muž přesto není mrtev," vrtěl Manu Čobe hlavou. Pozorně sledoval přístroje, jež připojil k tělu konzervovaného muže.

„Biomodul na maximální hodnoty," přikázal Čobe. Technik poslechl příkaz. Čobe popadl injekci a implikoval tomu muži vysoce účinný prostředek na podporu krevního oběhu.

Napjatě sledoval srdeční oscilátor. Zatím byla zeleně fluoreskující plocha prázdná.

Uběhly minuty silného napětí. Všichni kolem sledovali experiment. Pozemská medicína proti cizí vědě.

Pak Afričan téměř vykřikl :

„Srdeční činnost zahájena!"

Obrazovka oscilátoru ukázala první křivku.

Čobe ještě přidal povzbuzující prostředek.

Křivka se objevila, zmizela, objevila, zmizela.

Pauza.

A zase. V nepravidelných intervalech, ale pak rychleji a rychleji poskakoval po obrazovce bílý bod.

„Krucisakra," řekl Čobe s ulehčením. „Myslím, že jsme to zvládli."

Po čtvrt hodině se zdálo, že se muž zotavuje. Krevní oběh se pomalu stabilizoval. I cerograf ukazoval mozkovou činnost, ale nebyly to amplitudy, nýbrž jen téměř rovné čáry.

Muž se probouzel k životu, přestože v hlubokém bezvědomí setrával.

„Rád bych věděl, jestli jsou tihle nakonzervovaní lidé také už ovlivnění?" pravil Čobe. Právě zaznamenával první úspěch. Ustoupil od lůžka a zapálil si.

„Puls se třese!" ozval se hlas automatu. Čobe se vrhl k přístrojům.

Musel si přiznat, že konstatují blížící se mužovu smrt.

„Jen se podívejte na ty křivky," řekl rozechvěle jeden z asistentů. „Něco takového jsem v životě neviděl."

Skutečně. To, co na amplitudě normálně vypadalo vždy jako hrot, připomínalo nyní tabulovou horu. Zároveň neustále slábl puls. Z tváří muže mizela červená barva. Kdyby umělé plíce nehýbaly jeho hrudníkem, člověk by si myslel, že stojí před mrtvolou. Přes veškerou námahu puls po sedmi minutách zmizel.

„Přístroj na srdeční masáž!" křikl Čobe, který se ještě nevzdával. Nasadil Přístroj a stiskl tlačítko.

„Zatraceně," syčel mezi sevřenými zuby. „Začni. Tak zase začni. Začni."

Nic. Na obrazovce se neukázala ani jediná křivka.

„Nic necítíte, pane Čobe?" řekl asistent.

„Co se děje?" zeptal se unaveně Čobe a opřel se o stěnu. Ještě nedokázal pochopit, že ho smrt porazila.

„Ta mrtvola smrdí. Dosud byl nakonzervovaný muž zcela bez zápachu."

„Nesmysl," odpověděl Čobe. „Vždyť teprve před chvilkou zemřel. Jak může vydávat nějaký zápach?"

„Jen pojd'te a podívejte se. Tělo se rychle rozpadá. Už se objevují i mrtvolné skvrny." Čobe přistoupil blíž a nevěřil svým očím.

Tělo, které ještě před zhruba deseti minutami žilo, se nacházelo v rychlém rozkladu. Tak jak nyní vypadalo, by muž musel být mrtev čtyři týdny.

Překvapení a zděšení muži sledovali nevysvětlitelný proces. Čobe nechal přivolat nejlepší přítomné chemiky. Tento fenomén spadl do jejich resortu.

O hodinu později zůstala z těla jen kostra.

„Zklamal jsem," zasténal Čobe. „Je to moje vina. Jen a jen moje vina."

„Nesmysl," řekl Riker a kamarádsky jej dloubl do žeber. „Nic si z toho nedělejte. Ten spontánní rozklad potvrzuje fakt, že těla byla vystavena speciálnímu ošetření."

„Mhmm, myslíte?"

„Jistě. Veškeré tělesné buňky musely být nějak zasaženy. Tento proces se ale musí dát nějak zvrátit, pokud mají tito lidé přežít. Vy, Čobe, tu metodu neznáte, ani jste ji nemohl znát. Takže byl váš experiment od samého začátku odsouzen k nezdaru."

„Vy si nemyslíte, že jsem ho zabil?" rozjasnila se Afričanova tvář.

„To v žádném případě. Dělal jste, co bylo ve vašich silách."

„Gianti jsou biologicky daleko před námi," pravil Čobe. „Já bych člověka neuměl zakonzervovat tak, abych ho mohl opět přivést k životu."

„Jste si jist, že jsou tihle lidé na konci cesty opět ožívání?"

„Jaký jiný význam by pak jejich nalodění a vyvezení mělo mít? Gianti na své planetě potřebují pracovní síly. Nebo máte na mysli něco jiného?"

„Musíme se bránit tomu, abychom aplikovali lidskou etiku, když se snažíme pochopit Gianty," pravil Riker. „Už na Zemi ukázali, že jednají bez skrupulí a jen ke svému prospěchu. Třeba mají s konzervovanými lidmi za lubem cosi zcela jiného."

„A co?"

„Jsem jasnovidec? Právě jste sám řekl, že Gianti jsou dál nejen technicky, ale i biologicky. Třeba nepotřebují lidi jako pracovní síly ... ale jako hospodářské objekty pro parazity nebo symbionty. Nebo jenom jako živou substanci, kterou používají k účelům, o kterých nemáme ani tušení."

„Děkuji," pravil Čobe. „To by stačilo. Můžeme jenom doufat, že tomu tak není. Ale souhlasím s vámi. Gianti jsou všeho schopni."

„Jestli chcete, přivezu z další lodi dalšího zakonzervovaného člověka," řekl Riker.

„Aby nám opět zemřel pod rukama?"

„Rozumím vám," odpověděl tvrdě Riker, „ale co dotyčný vlastně ztrácí? S pravděpodobností, která hraničí s jistotou, už z něj nikdy nebude normální člověk. Pokuste se o jiný způsob oživení."

„Tím přebíráme zodpovědnost za jeho život," namítl Čobe.

„Tohle mi je jasné. Avšak nezapomínejte, že se nacházíme uprostřed boje na život a na smrt. Náš protivník nezná slitování. Jde o další existenci lidského pokolení na Zemi. Nemyslíte, že by se takový nyní zakonzervovaný člověk sám dobrovolně k takovému experimentu přihlásil, kdyby o sobě mohl svobodně rozhodovat? Co se týče mne, já bych to udělal."

„Takhle jsem o tom neuvažoval," pravil Čobe. „A vy byste byl ochoten znovu podstoupit to nebezpečí?"

„O nějaké nebezpečí navíc tu vůbec nejde."

„Musíme dát vědět Larsenovi."

„To vyřídím," řekl Riker. „Máme téměř ještě celý den na přípravu, než vyrazí další giantí transportní loď."

* * *

„Neuvěřitelně silný provoz na hypervlnách," konstatoval Lar Pětko, šéfspo-jař na POINT OF. „850 vysílání během uplynulých osmi hodin. Celý sluneční systém je přecpán kosmickými loděmi."

„Když jsme odtud před rokem odlétali s Galaxy, nebylo kolikrát dlouhé hodiny na hypervlnách nic slyšet," připomínal jeden ze spojařů.

„Mezitím není pouze okupována Země, nýbrž dochází ke galaktickému stěhování národů vůbec," odvětil Pětko.

„Zvláštní," podotkl další spojař, „k tomu ještě to, že jakmile se někde objevíme, veškeré civilizace nás okamžitě napadají."

„Nenapadají nás, napadají loď," upřesnil další muž. „Pletou si nás s Tajemnými."

„Z čehož se dá usoudit, že Tajemní nebyli právě oblíbení. A museli být známí široko daleko ..."

Pětko se chtěl přidat k debatě, když se vtom rozsvítila kontrolka hyperpřijí-mače. Ta se rozsvítila pouze v případě, že hypersenzorika uznala za vhodné na nějaké vysílání upozornit. Šéfspojař přeběhl k přístroji a skočil do křesla. Zapnul reproduktory.

Normálně z nich vycházelo mezihvězdné syčení Giantů, ale nyní všichni spojaři nadskočili. Promluvil na ně lidský hlas.

A mluvil anglicky.

„SOS, radarová stanice Pluto—jedna. Radarová stanice Pluto jedna. Hovoří poručík Croft. Voláme Zemi. Pomozte nám. Probudili jsme se z nevysvětlitelného omámení, které zasáhlo celou posádku stanice. Nikdo neví, co se stalo. Stanice dvě neodpovídá. Máme jen malé zásoby vody, vzduchu, potravin a léků.

Potřebujeme rychlou pomoc. SOS, radarová stanice Pluto jedna. Všem lidem, kteří nás slyší. Hovoří poručík Croft. Potřebujeme rychlou pomoc . .."

Volání se opakovalo. Ale teď už se ztrácelo ve směsici rozrušených hlasů spojařů v centrále POINT OF. Překvapení bylo příliš velké. Slyšeli na hyper-vlnách člověka a ještě k tomu v nezakódovaném textu.

Pětkovy prsty bubnovaly po tlačítkách komunikačního zařízení. Spojil se videofonem s velínem.

Na obrazovce se objevila Larsenova tvář.

„Pane Larsene. Přímý hovor z Pluta. Jeden z tamějších mužů vysílá SOS. Pošlu vám to nahoru."

„Posádka je zotročena Gianty. To všichni víme. Musíte se mýlit, Pětko."

„Ne, pane Larsene. Právě jsem stanovil směr vysílání. Přišlo bez veškerých pochyb z Pluta. Přepínám k vám."

„Oukej, Pětko." V Larsenově tváři se stále ještě zračila nedůvěra. Přespříliš si musel v poslední době zvykat, že biotechnika Giantů nemá chyby.

Ale přesto svolal okamžitou poradu vedoucích osobností POINT OF.

* * *

Larsen informoval přítomné a nechal přehrát vysílání z Pluta. Muži napjatě naslouchali hlasu poručíka Crofta.

„Velkolepé," radoval se Janoš Szardak. „Těm lidem se podařilo vymanit z vlivu Giantů. Což dokazuje, že musí jít o nějaký zářič nebo vůbec nějaký přístroj, který neustále pracuje, aby zbavil lidi jejich vůle. Našli ho a vypnuli ho. Toto znásobuje šance na záchránění Země mnohonásobně. Dáme vědět Renu Oharkoví a odletíme na Pluto. Tam pomůžeme posádce a prohlédneme si přístroje, které ochromují vůli."

Szardakovo nadšení se nedalo ovlivnit. Nejraději by okamžitě vyrazil k Plutu.

„Ale to je nesmysl, Szardaku," odvětil mu Čobe s důrazem. „Ve vaší teorii je spousta hrubých chyb." „Jakých?" „Hovoříte o technice, která ovlivňuje psychiku. Že ji muži našli a vypnuli."

„Přesně tak."

„Tak. Takže ji ve stavu, kdy neměli žádnou vůli, hledali, našli a vyřadili z provozu?"

Szardak mlčel.

„Ovšem na skutečnosti, že z Pluta přišlo vysílání, nic nezměníme," přidal se Warren, „proč by Gianti nemohli udělat chybu? Já si také myslím, že nějaký takový ovlivňovací přístroj existuje. Jenomže ho ti lidé nevyřadili z provozu. Nemohli. Prostě se třeba rozbil."

20

„Ale copak nechápete, že hypotéza o nějakém stroji je mylná?" vyskočil Čobe rozrušeně.

„Slyšeli jsme od Rena Oharka, že přivezl na stanici osm ovlivněných mužů. Tamější lékaři se s nimi nedostali při experimentech ani o krok dál. A já se ptám, kde je ten váš podivný přístroj?"

„Na Měsíci by bylo dobré stanoviště pro takový nějaký mamutí zářič," pravil Warren.

„A když Měsíc zapadne?"

„Pak bude ještě jeden zářič na umělém satelitu."

„Ale to je přece přitažené za vlasy," pokrčil Čobe rameny.

„Příznějme si, že tu věc nevysvětlíme," sdělil Riker. „Ale každopádně se musíme podívat, co se na Plutu stalo. Nemůžeme si dovolit propást žádnou šanci. Co myslíte, Larsene?"

„Já jsem také pro, abychom tam letěli."

„Poletíme rovnou do zkázy!" ozval se Čobe.

„Ren Dhark je velitelem expedice," konstatoval Larsen. „Můžeme mu zavolat. Ať rozhodne on."

„Prosím," pravil Čobe skepticky. „Já osobně bych se o to volání vůbec nestaral. Ta věc smrdí."

Lékařovy námitky nebyly respektovány. Larsen přikázal centrále, aby je spojila s T-XXX.

Pak vyhlásil na POINT OF poplach.

„Startovní příprava. Za několik minut odstartujeme k Plutu. Letíme na pomoc tamějším lidem, kteří se vysvobodili z ovlivnění Giantů. Konec."

„Ten si je nějak moc jistý," zabručel Manu Čobe. Rozzlobeně posedával v křesle. Divil se bezstarostnosti svých kolegů. „Sázím své týdenní příděly proti páru starých holínek, že Dhark bude souhlasit," řekl vyzývavě.

Nikdo neodpovídal. Jednak všichni věděli, že je Čobe divný brouk a zároveň jim bylo jasné, že musí být ze své práce v uplynulých dnech velmi unaven.

Odpověď Rena Dharka přišla za třicet minut.

„Nutně zjistit, co se na Plutu stalo. Problém nejvyšší důležitosti pro naše další jednání. Prosím okamžitou zprávu, jakmile bude záležitost objasněna. Nejvyšší opatrnost. Dhark."

Larsen jednal okamžitě. S maximálními hodnotami vystřelila POINT OF k nejvzdálenější planetě sluneční soustavy.

Ani nedůvěřivý Čobe si nedokázal představit, co se tam skutečně stalo.

* * *

Poručík Croft — který skutečně existoval — kráčel mezi dvěma svými obřími hlídači jako odsouzenec na smrt. Žluté postavy s dravčími hlavami před sebou mladého důstojníka hnaly jako loutku.

Ničím víc ani nebyl.

Jeho tvář byla prázdná a nezúčastněná.

To, co Gianti přivedli k vysílačce, nebyl už poručík AI Croft, nýbrž jenom jeho tělo. Šlo však o tělo, které poslušně vykonávalo příkazy svých pánů.

Umělo například hovořit do mikrofону. Hovořilo text, který mu slovo za slovem Gianti přikázali.

Kromě kroků těch tří bylo slyšet jen bzučení strojů. Chybělo tu něco, co by člověk od plně

obsazené stanice čekal.

Hlasy.

Nic takového tu nebylo.

Ti tři vstoupili do spojařské centrály.

Tady sice bylo asi třicet lidí, ale všichni jako by byli němí. Pohaslé oči, tváře strnulé v masky, pohyby loutek.

Gianti postrčili Crofta do křesla. Na nepřeslechnutelný pokyn se posadil a zíral před sebe do prázdna.

Do několika ostatních přítomných mužů vjel život. Dostali od Giantů příkaz zapnout hlavní vysílač stanice. Přístroje ožily. Kontrolky ohlásily připravenost vysílače.

Poručík Croft začal náhle mluvit. Kdo by ho viděl, musel by se divit, že z tak ochablého těla může vycházet tak živý hlas.

„SOS, radarová stanice Pluto jedna. Hovoří poručík Croft. . .“

Účel této akce se dal snadno uhodnout. Muži na POINT OF Gianty značně podcenili. Ti totiž dobře věděli, že se prstencová loď nachází ještě kdesi ve slunečním systému, i když nevěděli přesně kde. Zároveň se báli střetu s ní ve volném kosmu, už s tím měli své zkušenosti.

Takže se pokusili využít lidské snahy vzájemně si pomáhat. Každopádně jim to za pokus stálo, přestože i ve vlastních řadách existovaly rozpory. Někteří Gianti namítali, že rozum na Zemi je příliš tupý. Přestože je vysílám SOS zaměřeno na cety, svobodní pozemšťané dají jistě přednost rozumu před citem a na fingované volání o pomoc neodpovědí.

Ale pokus byl započat. Právě probíhal.

38 minut nechali Gianti vysílat loutku Crofta. Pak přišla odpověď, v níž doufali.

„Kosmická loď POINT OF stanici na Plutu. Kosmická loď POINT OF stanici na Plutu.

Slyšeli jsme vás. Přilétáme. Ohlásíme se opět před přistáním. Dorazíme zhruba za osm hodin standardního času. Konec.“

Ti dva Gianti se ani nehnu. Jen v jejich očích se rozzářilo nebezpečné světlo. Aniž by jim Croft stál za jediný pohled, otočili se a opustili centrálu.

Croft seděl bez hnutí v křesle před mikrofonom. Nebyl si vědom toho, co udělal. Duševně zemřel v den, kdy Gianti přepadli stanici a zotročili si celou posádku.

Ostatní muži ve strašidelně tiché centrále dostali od Giantů rozkazy. Zapnuli vysílače a odesílali zprávy, kterým žádný člověk nemohl porozumět.

Na jiném místě tomu ale kdosi rozuměl.

O dvě hodiny později zaregistrovaly prostorové zaměřovače stanice na Plutu devět silných otřesů prostoru. Cizí kosmické lodě se blížily k ledové planetě.

Pak všechny přistály.

Jejich pohon v ledu vyhrabal hluboké šachty, ve kterých každá z devíti 400metrových giantích lodí zmizela tak hluboko, že jejich nejvyšší bod ležel deset metrů pod povrchem.

Pak ze stanice vylétlo několik malých antigravitačních vznášedel, která pak obnažená místa v ledu pomocí tlakových paprsků zahrnula sněhem.

Dvě hodiny poté, co giantí lodě přistály, byl povrch planety před stanicí rovný jako dřív.

Devět bojových lodí zmizelo. Ale byly tu. Číhaly na kořist.

* * *

„Uvrháváte sebe i nás do největšího nebezpečí.“

Generál Martell, velitel základny T—XXX, se podíval přes stůl na Oharka. „Co tam venku chcete?“ pokračoval. „Chcete zjistit, že si Gianti zotročili celou Zemi? To víme i bez toho.

Tak proč létat venku? Jenom se vystavujete nebezpečí, že vás zajmou. A já sázím krk, že vám Gianti vytlačí z hlavy jakoukoliv, i tu sebemenší myšlenku.“

„Chcete tady se svými lidmi zůstat navěky?“ odvětil Dhark.

„Povězte mi jedno, generále: proč jste bojoval proti Giantům, když se pokusili obsadit základnu?“

„Měli jsme se těm příšerám vzdát?"

„A teď byste to chtěl udělat?"

„Přece nejsem blázen. Oč vám jde?"

„O to, že když zůstaneme pasivní, jde vlastně o formu kapitulace. My musíme převzít iniciativu. Jinak můžeme rovnou vyjít ven a pozvat Gianty na návštěvu."

„No dobrá, dobrá," zabručel Martell. „Nezlobte se na mne, Oharku, ale nechápu ten váš optimismus. Naše možnosti jsou minimální. A vy nechcete nic menšího než získat nazpět vládu nad Zemí."

„Všechno nebo nic," odvětil Dhark tvrdě. „Nejdřív musí existovat vůle. To je to hlavní. Co si myslíte, jak velké problémy jsme měli zpočátku na Hope. Nejprve to vypadalo, že POINT OF nikdy nedáme dohromady a že se nikdy nebudeme moci vrátit na Zem. A přesto jsme to dokázali."

„Když vás člověk tak slyší mluvit, Oharku . . ." zabručel Martell.

„Generále," pravil Dhark ostře. „Náš první úkol je zjistit, jak Gianti dělají z lidí loutky. K tomu nepotřebujeme armádu. Musíme jen pracovat a snažit se tomu přijít na kloub. A mít přitom trochu štěstí."

Dhark pozvedl hlas.

„Když se nám podaří zbavit lidi toho psychobloku, máme vyhráno. Pak bude Země patřit opět nám, na to se spolehněte. Ale žádná tajemství neodhalíme, když tady zůstaneme trčet. Proto chci ven. Třeba už jsme o kus dál!"

„Máte na mysli to volání z Pluta?"

„Přesně tak. POINT OF nalétává na Pluto. Ještě dnes dostaneme předběžnou zprávu."

„Vy si od té akce slibujete hodně?"

„Ano," řekl Ren Dhark.

Nemohl tušit, jak velice se mýlil.

* * *

Pro vojáky na T—XXX bylo pokaždé zvláštní a tajemné pozorovat Rena Oharka, když startuje s Bleskem. Kdo měl v hangáru službu, hned zavolal ještě několik kamarádů, aby o nic nepřišli. Muži stáli kolem Blesku jako mlčen-livá stěna a zírali na něj.

On a jeho kosmický člun byli na nejlepší cestě stát se legendou.

„Ale to přece nejde, jen tak šup a jsem skrz skálu," pochyboval jeden z mužů.

„Hned to uvidíš."

„Ale pak by ve skále musela zůstat díra!"

„Ta loď se obklopuje meziprostorem, takzvaným intervalem. Tím pádem pak existuje nezávisle na veškerém materiálu normálního prostoru a času," zamíchal se do debaty jeden z důstojníků.

Dhark mezitím nastoupil do člunu. Zaklapl dveře. Pak se Blesk zvedl i s vysunutýma nohama a zastavil se tři metry nad zemí. Zasunul nohy a vznášel se ke stropu. Masivní skalnatý strop ho pak pohltil.

„Zatraceně," pravil jeden z vojáků, který byl předtím na vážkách, „s touhle technikou přece musíme mít proti Giantům nějakou šanci. Jestli to někdo dokáže, pak jedině Dhark. Brzy sebere starýmu moc a převezme velení."

Jeho kamarád se zakřenil.

„To by nebylo špatný."

* * *

Blesk vyjel z hory Mount King, a kopíruje terén ve výšce 20 metrů, nabral směr na Kanadu. Ren Dhark neměl ani potuchy o provozu a přesnosti prostorové kontroly Giantů. Proto letěl pokud možno velmi nízko.

Chtěl se porozhlédnout v hustě obydlených místech.

V odstupu jedné minuty dávat pozor na letecké objekty, přikázal Ren Dhark myšlenkovému

řízení. Jeho souhlas přišel okamžitě. Automat bude vzdušný prostor sledovat lip než člověk, stejně jako lip než člověk řídil kopírovací let nad terénem.

Dhark pozoroval pohoří. Vyšší hory prolétal.

Zaměřena cizí loď. Ve vzdálenosti 200 kilometrů na kolizním kursu, ozvalo se náhle myšlenkové řízení. Dotaz, co se má stát?"

Ren Dhark se podíval ven.

Ted' už byl mimo hory. Pod ním se nacházely lesy.

700 kilometrů. Opakuji dotaz.

Přebírám.

Dhark přepnul na ruční řízení. Hlášená loď byla pravděpodobně 400metrová giantí loď.

Nebylo by dobře se jí nechat zaměřit.

Ren Dhark přibrzdl let a namířil loď do lesa nedaleko potoka, který se dole pod ním klikatil. Přistál mezi stromy a vypnul intervalové pole. Pak vystoupil. Asi dva kilometry odtud viděl nějaké sruby. Neuškodí, jestliže se tam zajde podívat. Pokud tam žijí lidé, bude zajímavé se podívat, co dělají. Pod vlivem byli určitě. Na druhou stranu se dalo předpokládat, že tady sotva slouží Giantům. Takže bude jejich chování navýsost zajímavé.

Ren Dhark se ujistil, že má paprskomet v pouzdře u boku. Pak vykročil.

* * *

Mýtina byla opuštěná. U srubů se nikdo neukazoval. Ale nebyly nijak zanedbané. Naopak.

Nikdo tu není, pomyslel si Dhark. Obešel sruby a podíval se oknem dovnitř.

Za zády mu něco zachrastilo. Rukou trhl ke zbrani, ale nesáhl si na ni.

„Ploutve nahoru, chlape," pravil nosový hlas. „Neotáčet se, jinak ti nakašlu do plic, jasný?"

Ren Dhark se musel držet, aby se neotočil. První svobodní lidé! Byla to senzace.

„Přicházím s přátelskými úmysly," křikl Dhark. „Kdo jste?"

„Jenom hezky pomaloučku," pravil hlas úlisně. „Ses teda divnej pobuda, to se musí nechat, ale neboj, stejně se ti racky mrknem na zoubek... Hej, Joe, seber mu tu bouchačku ... Takže žádný nečistý kousky, panáčku, jinač je po tobě."

Kroky se přiblížily. Kdosi vytrhl Dharkův paprskomet z pouzdra. Pak ho někdo popadl za rameno a otočil ho.

Byli to dva muži, oba kolem čtyřicítky. Oba měli starodávné pistole a jeden kromě toho ještě samopal. Oblečení byli do vybledlého koženého šatstva.

„Jak to, že jste přestáli mentální ovlivňování Giantů?" začal Dhark. Muž, který mluvil s lehkým nosovým přízvukem, se podrbl na zátylku.

„Ať mě veme čert, jestli zbla rozumím, co povídáte, pane," pravil poněkud zdvořileji. „Kromě toho tady otázky kladu já. Takže pěkně popořádku: kdo Jste a jak jste se sem dostal?"

„To je na delší vyprávění, pánové," přistoupil Ren Dhark na tón těch dvou. „Rád vám povím všecko, co vás zajímá. Ale nemohli bychom si alespon sednout? Takhle s rukama vzhůru to bude za chvíli nepohodlné."

„Hej, Bucku," zamíchal se do hovoru Joe, „mrkni na tu jeho bouchačku. Něco takovýho jsem jakživ neviděl. Vypadá úplně jinač než laser distriktního šerifa."

Buck se podíval na paprskomet.

Ani jeden z těch dvou nevěděl, co si mají s amfijskou zbraní počít. Otáčeli ji ze všech stran a špitali si. Mezitím vrhali po Dharkovi nedůvěřivé pohledy.

Dhark musel zasáhnout.

„Pánové," řekl klidně. „Navrhuju, abyste mě nejdřív vyslechli. Pak uvidíte, co dál."

„Si pište, že uvidíme!" pravil Buck nabroušeně. „Ale dejme tomu. Tak mluvejte. Ale žádný triky, to vám povídám! Jinak .. ." řekl a poklepal na svoji muzeální zbraň.

Všichni tři se posadili.

„Jsem Ren Dhark, poručík na kolonistické lodi Galaxy, která před rokem odstartovala na..."

„Mhmmm," zabručel Buck. „A víte, kdo jsem já?"

„Ne, pane ...“

„Já jsem totiž prezident Spojených států. Čumíš, co?“

Oba muži vybuchli smíchy. Dhark pochopil, že mu nevěří. Ale to se nedalo nic dělat.

Nejdůležitější bylo zjistit, z jakého důvodu tito muži ještě nejsou pod vlivem Giantů.

„Ty ses mi pěkně ptáček,“ řekl Buck ostře. „Děláš si z nás blázny, co? Ale tos narazil, hošo. Ted' nás pěkně dovedeš ke svému vznášedlu. Pak se uvidí,“ pokynul rukou se zbraní. „Takže déme, hošo!“

Ren Dhark se zvedl. Momentálně neviděl žádnou možnost, jak se vysvobodit. Musel vyčkávat. Kolem úst se mu rozehrál hořký úsměv. Vytáhl do boje za osvobození Země. A teď, jestli nebude mít štěstí, ho vyřídí dva obyčejní tuláci.

* * *

Šance přišla o deset minut později. Joe kráčet vpředu, pak následoval Dhark a za ním šel Buck se samopalem. Míjeli potok. Voda v něm šuměla přes kamení tak hlasitě, že Dhark musel křičet. Věděl, že je nesmí přivést k Blesku. Kdyby ho spatřili, vinou překvapení by ještě udělali nějakou hloupost.

Naznačil klopýtnutí a překvapeně se rozhlédl. Joe si ho příliš nevšímal. Buck nesledoval kamenitou cestu. Věnoval se pouze svému zajatci.

Ren Dhark počkal, než se Joe zase ohlédne.

Ted', říkal si. Nervy měl napjaté k prasknutí. Vzdálenost tři metry. Pokud Buck zareaguje rychle, může být příliš pozdě.

Dhark si počkal na pevnou půdu pod nohama. Nesměl uklouznout. Bleskurychlý pohled přes rameno. Pak se Dhark otočil a skočil po Buckových nohou. Při bolestivém dopadu na tvrdou zem už věděl, že se první krok podařil. Buck přes něj přepadl. Zbraň zacinkala o kamení.

Ren Dhark se mrštně vztyčil nad Buckem a jednou ranou pěsti do zátylku ho uspal.

Joe musel vpředu něco zaslechnout. Otočil se. Dhark spatřil jeho vyjevený pohled i pohyb ruky směrem k pouzdru se zbraní. Zoufale se rozhlížel po úkrytu. Pak se rozběhl k balvanu po pravé ruce a cestou ještě stačil zvednout Buckův samopal.

O vteřinu později se ozvala rána. Kulka se odrazila od hrany balvanu, za nějž se schoval. Joe to tedy nestihl.

Dhark horečnatě studoval starožitnou zbraň. Byl sice vycvičen jen na laserové zbraně, ale rychle pochopil, jak funguje i tato.

Měl nejvyšší čas. Mezitím se ozvaly další tři výstřely. Kroky ve štěrku naznačovaly, že se Joe blíží. Byl rozhodnut, že cizince zabije. A Ren Dhark se pochopitelně snažil, aby se Joe až tak daleko nedostal.

Opatrně vysunul pažbu samopalu.

Ozval se výstřel a litaly třísky.

Šest ran, pomyslel si Dhark. Víc než deset jich v žádné pistoli není. Pak vystrčil ruku a trhl s ní dolů. Joe vystřelil další dvě rány. Pak ještě jednu.

Nyní šlo o všecko. Joe nesměl mít čas na nabití zbraně.

„Háááá!“ zařval Dhark, Joe mu na to skočil a znovu vystřelil. V dalším okamžiku Dhark vyletěl z úkrytu a hnal se proti útočníkovi. Joe se lekl, mechanicky stiskl spoušť, ale pistole už byla vystřílená.

Nadávaje skočil proti Dharkovi a tasil na něj dlouhý nůž.

Ren podběhl očekávanou ránu a udedřil ho pažbou do brady. Joe se složil a v nejbližší době s ním nebyla řeč.

Když se opět probral, zjistil, že leží spoután vedle svého druha, jenž na tom nebyl lip. Cizinec seděl před nimi a pokuřoval si.

„Tak, pánové,“ řekl po chvíli. „Poté, co je vyrušování z vaší strany eliminováno, domnívám se, že jste ochotni mi konečně naslouchat.“

* * *

„Krucisakra, pane Dharku," obcházel vyvalený Buck kolem dokola Blesku. „Sice furt nic nechápu, ale věřím vám. To je věcička, vid', Joe?"

Joe přikývl. Dhark jim nejdřív vysvětlil situaci. Když slíbili, že budou rozumní, rozvázal je a vrátil jim zbraně. A aby je přesvědčil úplně, zavedl je k Blesku.

„Teď jste na řadě vy," vyzval pak Bucka. Ten se podrbal v rozčepýřených vlasech.

„Mysleli jsme, že dete po našem zlatě." „Zlatě?"

„Jo. Je nás 28. 15 mužů, vosum ženskéch a pět dětí. Jeden z nás našel před rokem v jedny nedaleký jeskyni zlatou žílu. Vyrazili jsme sem a začali z ní těžit. Když přišla zima, přestěhovali jsme se do jeskyně. Je pěkně veliká, abyste věděl. Vod vchodu až k nalezišti to dělá dobrý tři hodinky chůze."

„To jste neměli žádné spojení se světem?" namítl Ren Dhark se zájmem.

„Neee. Jíst bylo co. Kromě toho jsme chodili na lov. Naše jediný rádio se brzy rozbilo. A tak směř rádně makali. V zimě je tady člověk pěkně vodříznu-tej. Ale teď, v nejbližších dnech, měli tři z nás vyrazit. Měli zjistit, jestli je cesta na Fort McLeod už volná a měli sebou vzít nějaký ten náš oulovek."

„Nedělejte to," varoval je Ren Dhark. „Zajmou vás nebo z vás udělají poslušné loutky anebo vás rovnou zabijí ... vy jste v jeskyni o invazorech neměli ani ponětí? Žádné podivné změny na vašich přátelích?"

„Ale kdeže," pravil Joe. „U nás jsou všichni docela určitě normální."

„Vzali bychom vás s sebou do jeskyně," řekl Buck. „Aby nám ostatní uvěřili."

Ren Dhark souhlasil. Musel se dozvědět, co tyto lidi uchránilo před vlivem Giantů.

Přemluvil Bucka, aby si k němu nastoupil do Blesku. Když Joe spatřil, jak loď nehlučně odstartovala a jak projela kmeny lesních velikánů jako máslem, aniž je poškodila, vzal nohy na ramena.

* * *

„Teď už vám věřím každý slovo," pravil Buck zamyšleně. Opět seděl s Reném Oharkem v Blesku. Letěli do hloubi jeskyně. Poté, co se zlatokopové vzpamatovali z úleku, chtěl Dhark prozkoumat jejich jeskyni. Musela ukrývat tajemství, které je zachránilo před Gianty. Přístroje Blesku pracovaly. Nad nimi ležela skalnatá stěna o síle 1 900 metrů. Kromě žil různých rud analyzátor oznámil přítomnost ještě sedmi kovů. Zlatá žíla ležela docela vzadu, tam kde jeskyně končila. Poměrně přesně pod vrcholkem hory.

„Ta hora vám všem zachránila život," domníval se Dhark, když se s Buckem vracel do tábora. Vládla tu stálá teplota 18 stupňů, na potůčku v jeskyni měli malou vodní turbínu. Agregát dodával energii pro osvětlení a k vaření. Ale plál tu i táborový oheň.

„Musíte být velice opatrní. Vyhýbejte se jakémukoliv kontaktu s okolím," zapřísahal Dhark zlatokopy. „Ve hře jsou vaše životy. Ani zotročení lidé vás tu nesmějí nalézt."

„Jak dlouho tu máme vydržet?" chtěl Buck vědět.

Dhark pokrčil rameny.

„Mojí lidé a muži ze základny mají jisté šance na vítězství nad Gianty," uhnul odpovědi.

„Občas použijte své opravené rádio. Podle toho, co bude vysílat, poznáte, co se na Zemi děje."

Rozloučil se s nimi.

Vchod do jeskyně byl zakryt borovicemi. Dhark v dálce viděl světlo. Vtom jeho zaměřovač zareagoval. Na obrazovce se ve výši 4 000 metrů ukázal velký objekt. Pomalu klouzal nad údolím. Bezpochyby giantí loď. Nejlepší důkaz Oharkových tvrzení. Okamžitě s Bleskem přistál. Opatrně s Buckem vystoupili a přeběhli ke vchodu. Sledovali oblohu.

„Támhle!" ukázal Dhark na temnou kouli, která v té výšce vypadala malá. „To je náš nemilosrdný nepřítel, Bucku. Chraňte se ho."

„Tyhle koule už jsem párkrát viděl," pravil ustrašený zlatokop. „To jsou ti cizinci? Měli jsme

je vždycky za meteorologické balón."

„Je to to nejsmrtelnější nebezpečí, jaké kdy člověku hrozilo," řekl Dhark tvrdě.

Oba sledovali tmavý bod. Dhark sebou trhl, když loď let zpomalila a začala se zvětšovat. Klesala.

„Bucku, utíkejte do tábora," řekl Dhark rychle. „Je možné, že nás Gianti zaměřili. Netuším, jestli nemají zaměřovače mozkových vln neovlivněných lidí. Utíkejte už. Já je odlákám."

Buck zakoktal několik děkovných slov. Pak se rozeběhl do temnot jeskyně. Znal cestu i poslepu.

Dhark doběhl k Blesku, vyhoupl se do něj, zavřel za sebou kryt a automatizovanými pohyby zapnul intervalové pole. Potom zaktivoval podsvětelnou rychlost a vyrazil proti masivní skalnaté stěně. Když ji opustil, nacházel se v lese. Prostorový zaměřovač jeho lodi oznamoval, že gianti loď se nachází ve výšce jednoho tisíce metrů a že stále klesá. Byla to náhoda nebo o nich věděli?

To nemohl Dhark jen tak nechat. Těch 28 lidí v jeskyni musel zachránit. Gianty bylo potřeba odlákat.

Aby otestoval jejich materiální a prostorové zaměřovače, zvolna plul nad lesem údolí. Letěl pomalu, rychlostí pouhých 100 kilometrů v hodině.

Světlezelený bod v zaměřovači jeho Blesku zůstával stále uprostřed obrazovky.

Gianti ho objevili.

Objevili energii jeho lodi nebo skutečnost, že *není jimi ovlivněn*? *Ey* by pro ně jeden takový neovlivněný člověk natolik důležitý, že by na něho poslali loď? Měla jejich pozice na Zemi právě v tomto ohledu nějaké slabé místo?

Oharkovou hlavou se honily tisíce otázek.

Přidal.

Nemínil zůstat v dosahu lodi příliš dlouho. Pomyslel na příšernou sílu tlakového paprsku, pod jehož vlivem se nedávno nacházel.

Blesk se řítí rychlostí jednoho tisíce kilometrů za hodinu těsně nad lesním porostem.

Náhle pocítil slabý náraz. Tlakový paprsek — projelo Oharkoví hlavou. Ale rána, vystřelená nazdařbůh, se o intervalové pole Oharkovy lodi jenom

otřela. Kdyby zasáhla naplno, mohlo by to pro Dharka znamenat i smrt, protože tlakový paprsek byl hyperenergetický.

Dhark proto využil efektu překvapení.

Let přímo proti kulovité lodi. Nejvyšší rychlost. Nasazení veškerých zbraní. Potom uhnout do volného kosmu, přikázal myšlenkovému řízení.

Rozuměno. Vykonáno, odvětilo tajuplné zařízení lodi.

Maličká kosmická loď vyrazila vzhůru jako šíp. Cizinci s dravčími hlavami, kteří se nacházeli v temné kulovité lodi, byli překvapeni dokonale.

Ren Dhark na okamžik spatřil pouze růžovou dráhu paprsku jehlového ohně, jenž napjal smrtelný most od Blesku k lodi Giantů. Osamělý muž zadržel dech. Kdyby Gianti nyní vyslali tlakový paprsek ...

Palubní mozek Oharkovy lodi vystřelil jenom ten jeden paprsek. Pro Gianty bylo osudným, že nezaktivovali ochranné pole. Paprsek projel korpusem lodi a vyvolal v ní atomární rozpad. Když se Ren Dhark ohlédl, loď vybuchovala v bílém mraku.

Dhark přepnul na ruční řízení a namířil si to na Měsíc. Za ním pak přibrzdil, vrátil se k němu, schoval se v nízké výšce nad měsíčními krátery a pozoroval zaměřovači přístroje.

Energetické zaměřování zřetelně ukazovalo odeznívací reakci po výbuchu giantí lodi, již Dhark zničil v sebeobraně.

Přistál v jednom z kráterů. Přístroje sice ukazovaly několik giantských lodí, letících nad povrchem Země, ale žádná z nich nevyvíjela nijakou zvláštní aktivitu.

Že by Gianti nezaznamenali ztrátu jedné ze svých lodí? Měli se za neporazitelné a připisovali

onen energetický výbuch jiným příčinám?

Po dvou hodinách Dhark vyrazil zpět na T—XXX. Musel tamějším lékařům nutně sdělit, že objevil 28 ještě neovlivněných lidí. Svobodných lidí, jejichž existence mohla být eminentně důležitá.

* * *

Aby oklamal giantí zaměřovače, vyletěl z měsíčního stínu na plné zrychlení. Mířil si to doprostřed Pacifiku, protože nechtěl nalétat přímo na Aljašku. Každé, i to sebemenší upozornění na T—XXX bylo nutno raději předem eliminovat.

Během tohoto krátkého letu pozorně sledoval přístroje. Oblast Aljašky však byla bez giantích lodí.

Že by si invazoři toho sestřelu skutečně nevšimli? To by znamenalo, že se na Zemi zdržovalo jen poměrně málo Giantů. Nebo si ztráty povšimnou teprve až se jim jejich loď delší dobu neohlásí?

To bylo jedno. Důležité se jevilo, že se nyní může nepozorovaně vrátit.

Pacifik se rychle blížil, byl stále větší a naplňoval horizonty. Ve výšce 20 kilometrů Dhark zpomalil a vydal se směrem na Aljašku. Stále ještě desetina-sobnou rychlostí zvuku se hnál k severu. Ale oddechl si teprve, když spatřil ledem pokrytý vrchol hory Mount King.

* * *

„Svobodní lidé? Vyloučeno! Neexistuje! Nelze!"

Dharkovi na základně nikdo nevěřil, ale přesto v očích vědců a lékařů četl neskrývaný zájem o jeho objev.

A tak musel v bouřlivé diskusi zodpovědět všechny dotazy ohledně toho, kde oněch 28 zlatokopů žije, čím se živí, co pijí, jaký je v jeskyni vzduch ...

„Tudíž médium, které zotročilo lidstvo, nemůže být obsaženo ani ve vodě, ani ve vzduchu," konstatoval doktor Sarano. „Protože zlatokopové dýchali stejný vzduch a pili stejnou vodu jako ostatní lidé na Zemi." Otočil se ke svým spolupracovníkům. „Co vy na to, přátelé?" Narazil na ticho, vyvolané pádem teorie o nakažené vodě a vzduchu.

Ale pak začala diskuse odznova. Její účastníci spekulovali o dalších možnostech cest ovlivnění lidské populace.

Ren Dhark pociťoval únavu. Jeho myšlenky se rozptýlily. Ale přece jen, něco v podvědomí tu bylo, něco, co ho rušilo. Něco, nač chtěl myslet...

„... nebylo by možné, že mají něco jako vysílačku ..." zaslechl. A náhle ho napadlo, nač si chtěl vzpomenout.

Na POINT OF!

Byl celý den na cestách, ale kdyby ho prstencová loď bývala zavolala, určitě by mu to dali ihned vědět.

Přepadl ho neklid. Počítal. POINT OF musela mezitím už dorazit na Pluto. A posádce nemohl průzkum stanice trvat dlouho.

Larsen by ho o tak důležité věci informoval okamžitě!

Dharkův bystrý rozum rozeznal, že se muselo stát cosi nepředvídaného. Přiznával si, že loď má zřejmě značné trable. Jinak se její mlčení ani nedalo vysvětlit. Musel mít jistotu.

Okamžitě.

Zdánlivě klidně vstal a vyšel ven. Shromáždění vědci si jeho rozrušení nesměli v žádném ohledu všimnout. Držel se, aby se do spojové centrály neroz-běhl.

Konečně dorazil.

„Dobrý večer, pane Dharku. Co pro vás mohu udělat?" zeptal se službuko-nající poručík Cole. Doufejme, že si nevšimne mé starosti o POINT OF, pomyslel si Dhark a řekl:

„Jenom jsem k vám chtěl nakouknout. Moje loď se ohlásila?"

Cole zběžně prohlédl zásuvku s fóliemi.

„Ne, pane Dharku. Od samého rána dnes nic nepřišlo."
„Mhmm," řekl Dhark lhostejně. „Takže bych jim chtěl zavolat já."
„Lituji. Musíte se zeptat generála Martella. O každém jednotlivém případě porušení spojového klidu rozhoduje on. To jste nevěděl?"
„Ale jistě, samozřejmě." Dhark se kousl do rtu. V té nervozitě zapomněl na základní věc.
„Požádám ho o povolení."
Přistoupil k videofonu a nechal se spojit s generálem.
„Dobrý den, Dharku, copak?"
„Potřebuji povolení k vysílání, generále. Chci zavolat POINT OF."
„Musí to být? Přece víte, jak je pro nás vysílací klid důležitý."
„Ano."
Kolem Oharkových očí vyvstaly pevné rysy a ústa, která se stáhla, mluvila zřetelněji než jakákoliv slova.
„Oukej," zabručel Martell. „Ale prosím, buďte v zájmu utajení co nejstručnější."
„V pořádku."
Obrazovka videofonu potemněla.
„Takže ..." pravil poručík Cole. „Vzduch je čistej."
Ren Dhark byl velice neklidný a stálo jej čím dál více sil, aby to na sebe neprozradil. Už měl naprostou jistotu, že se POINT OF něco přihodilo. Když hypervysílač vyslal jeho zakódovanou zprávu, čekal. Během pěti minut nejpozději by měl dostat odpověď. Netrpělivě pohlížel na hodinky. Čím déle čekal, tím větší měl jistotu, že je POINT OF v nebezpečí. Po pěti minutách své vysílání zopakoval.
Loď mlčela.
Ren Dhark nechal svoji zprávu odvysílat potřetí.
Opět žádná odpověď. Z reproduktoru vycházel jen hvězdný šum.
Dharkovi to nyní bylo jasné. Zakousl se do spodního rtu. Byl neopatrný. On i posádka POINT OF byli neopatrní. Ve své snaze pomoci padli jako nezkušení nováčci do pasti, to bylo jisté. Do pasti jménem Pluto.

* * *

Cesta na Pluto obnášela 1,81 miliardy kilometrů. Nevyplatilo se zapnout hvězdné sání, nadsvětelný pohon POINT OF. I s podsvětelným Šle jim stačily necelé tři hodiny standardního času.
„Nemyslíte, že je zvláštní, že se nám Pluto od prvního volání o pomoc už neohlásilo?" pravil Manu Čobe ke svým druhům. Kdyby bylo po jeho, tak POINT OF na žádné volání o pomoc nereagovala. Průzkumný let s jednou malou lodí by povolil, ale tohle ne. „Pokud se tam lidé skutečně zbavili vlivu Giantů, proč se už dvě hodiny nehlásí?"
„Zatraceně, asi mají na práci něco jiného," zabručel Ralf Larsen. Čobe mu tím jeho věčným pochybováním šel na nervy. „A už se uklidněte!"
„No, uvidíme," řekl Čobe a vyšel ven z velínu.
Na obrazové kouli, vznášející se velínem, se slabě svítící ledová planeta Pluto zvětšovala. Larsen přikázal zpomalit rychlost letu.
„Dotaz zaměřovači centrále," řekl pak. „Prostor kolem Pluta je prázdný?"
„Na vzdálenost 50 milionů kilometrů není žádná cizí loď," odpověděli mu.
„Není to past," potvrzoval Szardak. „Čobe se spletl."
„Ale přece — proč nevysílají?" namítl nyní už i Warren.
„Ozývá se detekční zaměřovač," přišlo z reproduktoru. „Poblíž plánovaného místa přistání musejí ležet velké kovové předměty."
„Co?" pravil Warren.
„Ale to je přece ta stanice, co jiného?" uklidňoval ho Szardak. „Jsou v ní tisíce tun kovové nosné konstrukce. A stroje."

„Zaměřovači centráló! Co energetické zaměřování?" ozval se opět Warren. „Larsene, neměli bychom ..."

„Tady spojová centrála. Přijali jsme přímé vysílání z Pluta, na krátkých vlnách," ozvalo se v reproduktoru.

„Dejte nám to," přikázal Larsen.

Všichni se zadívali na obrazovku videofonu. Zůstala temná.

„Poručík Croft lodi POINT OF," pravil známý hlas. „Stále čekáme na vaše přistání. Kdy dorazíte? Potřebujeme rychlou pomoc."

Larsen udeřil do tlačítka spojení.

„POINT OF pro stanici Pluto. Slyšíme vás. Přistáváme. Přistání zhruba za patnáct minut. Proč nezapínáte obrazový kanál?"

„Obrazové spojení je rozbito," odvětil neviditelný muž.

„To udělali Gianti?" zeptal se Larsen.

„Kdo jsou to, Gianti?"

Muži ve velínu se po sobě podívali. Jen Larsen si ničeho nevšiml.

„No, cizinci, invazoři," pravil netrpělivě.

„Aha, ano, no, jistě," řekl hlas poručíka Crofta. „Přistaňte, prosím, na ploše před hlavní kupolí stanice."

„Oukej. Vydržte. Hned jsme u vás," řekl Larsen a vypnul spojení.

„Ta věc se mi líbí čím dál míň," pravil Rul Warren. Díval se na obrazovou kouli. POINT OF byla od Pluta vzdálena 900 000 kilometrů. Pluto jako by se proti ní řítilo.

I ostatní muži ve velínu si vyměňovali zamyšlené pohledy.

„Spoléháme se na údaje jednoho jediného muže," namítl Warren. „Ani jsme ho neviděli. Po prvním zavolání se tři hodiny neozval. Pak je údajně rozbitý obrazový kanál. Pak ten zvláštní lhotejný způsob řeči, když se mluví o Giantech. Copak to není podivné?"

„Už jen 50 000 kilometrů vzdálenost," pravil Larsen. „Tam dole je stanice. Za několik minut. .."

Byl přerušen. Z několika reproduktorů zařvaly velice rozrušené hlasy.

„Energetické zaměřování!" křičel jeden z nich. „Vysoké hodnoty! Tam dole se musely rozběhnout obrovské pohonné agregáty!"

Tak prosím," řekl Warren. Nečekal na Larsenovo rozhodnutí a zabrzdil loď.

„Energetické zdroje se zapnuly automaticky," hlásil Miles Congollon ze strojovny. „Palubní mozek přebírá řízení zbraní!"

Tajemný automat, jenž přebíral řízení lodi už dříve v několika nebezpečných situacích, opět jednal. Obě zbraňové centrály přestaly poslouchat lidskou posádku, hlavně paprskometů namířily dolů a pálily do šedivého, mlčícího ledu.

Mlčícího?

V okrajích kruhu, jehož střed tvořila stanice, vybuchovaly na devíti místech vulkány.

Šlo o energetické paprsky, vypálené proti POINT OF.

Kdyby prstencová loď nedisponovala tajuplným palubním mozkiem, jehož umístění technici dosud marně na lodi hledali, pak by byla během vteřin zničena. Na lidskou schopnost reagovat byla gianti past příliš perfektní a rychlá.

POINT OF se proměnila ve řvoucí příšeru. Miles Congollon a jeho druzi ve strojovně si na poslední chvíli stačili nasadit zvuk tlumící přilby. Zírali na ukazatele a číselníky, oznamující obrovitý výkon reaktorů.

Loď páčila ze všech zbraní proti vynořujícím se giantům lodím. Zároveň zrychlovala, aby mohla uniknout do volného kosmu.

„Zatraceně! Takže já! Já pitomec!" oznámil Ralf Larsen uznání své chyby a rozšířenýma očima sledoval strašidelnou scénu. Z devíti ledových trychtýřů vyrazily zářivé dráhy paprsků

a narazily do intervalového pole POINT OF.

„80 procent zatížení!" hlásil Dan Riker. Kdyby soustředěná energie prolomila ochranná intervalová pole, prstencová loď by byla zničena.

„95 procent!"

Riker zbledl.

Muži ve velínu byli odsouzeni k nečinnosti. Všichni věděli, že ještě nikdy jim smrt nebyla takhle blízko.

„Zrychlení vypadlo!" vykřikl zničující zprávu Janoš Szardak.

„Dotaz na stroje. Agregáty nefungují?" zeptal se Larsen a nezabránil přitom roztřesení svého hlasu.

„Fungují," odpověděl Congollon. „Ale energie je zapotřebí pro intervalová pole a pro zbraně. Palubní mozek ji používá pro tento účel, a proto ji sebral pohonným motorům. Nacházíme se ve volném pádu."

„Copak tady nikdo neumí ten zatracený automat vypnout?" řval Szardak pln bezmoci.

„Když mi povíte, kde se palubní mozek nachází, vypnu ho," odpověděl Congollon suše.

Loď duněla a řvala. Intervalová pole byla stále zatěžována obrovskými hodnotami.

Ale Gianti zaznamenávali ztráty. Na obrazové kouli střílelo už jenom osm Jejich lodí. Jedna z nich musela být vyřazena z činnosti.

„Pozor, nalétávající raketové střely," ozvalo se od zaměřovačů. „Je jich celý roj. Odhadovaný počet 100."

„Teď nás dostali," šeptal Dan Riker. „Interval se prolomí. Takový nápor prostě nemůže vydržet."

Všichni muži v centrále napjatě sledovali obrazovou kouli. Přístroj ukazoval velký počet malých těles, která se pohybovala mezi POINT OF a povrchem planety.

„Ty bomby letí přímo energetickým ohněm," konstatoval Riker překvapeně. „Musejí mít vlastní ochranné štíty. Jinak by už dávno explodovaly."

Letící tělesa se skutečně chovala podivně. Poletovala sem a tam jako vyplašené rybky.

Vypadalo to, jako by vyhledávala místa s nejsilnějším energetickým nábojem namísto toho, aby se takovým místům vyhýbala.

„Syntetové! To jsou kapkovité bytosti!" vykřikl Larsen s nesmírnou úlevou. „Ale co tu dělají? Odkud se vzaly?"

POINT OF se zbytkovou energií hnala do kosmu. Intenzita nepřátelské palby se vzdáleností slábla. Zatížení intervalových polí kleslo na 80 procent.

Dan Riker Syntety fascinovaně sledoval na obrazovce zaměřovače. Přepnul na 10 000násobné zvětšení. Kapky byly zřetelné vidět.

„Čerpají energii!" ozval se pak. „Podívejte, jak se jim každým prolétnutím paprsku zvětší zelená skvrna na čele! Jen si vzpomeňte na planetu Metan!"

„Mně by víc zajímalo, proč nás giantí lodě nepronásledují," bručel Ralf Larsen. „Zničili jsme jim jednu loď, ale to jsou pořád ještě ve značné přesile. Proč nás nechávají unikat?"

„Naskočily motory," přerušil ho Congollonův hlas. „Palubní mozek vrátil řízení zbraňových systémů, loď zrychluje ..."

„No vida. Takže ..."

Rikerova slova přerušilo další hlášení od zaměřovačů.

„Silné otřesy prostoru deset světelných minut před námi. Kosmické lodi v normálním prostoru. 23 jednotky. Směr jejich letu je Pluto."

„Tak proto nás nesledovaly," pravil Ralf Larsen, jehož tvář ztvrdla jako kámen. Porozhlédl se po kamarádech ve velínu. Čekal na jejich radu. Ale žádná nepřicházela. Žádnou neznali.

O pár vteřin později se Larsen sebral. Ruce mu přelétly přes kontrolky. Loď se zapotácěla.

„Únikový manévř," vysvětloval. „Pokusíme se obletět planetu, abychom se dostali z pole působnosti Giantů. Můžeme se tam někde schovat v ledě a získat čas." Strhl k sobě mikrofon

palubního videofonu.

„Oběma zbraňovým systémům. Nalétávající kosmické lodi vzít okamžitě pod palbu všech zbraní, jakmile se objeví na dostřel. Potvrďte.“

Velitelé obou systémů mu to potvrdili. A na obrazové kouli se objevilo 23 giantích lodí. Souhra mezi Gianty prozatím fungovala bezvadně, přestože se jim záměr zničit POINT OF už při přistání nezdařil.

Ale i tak s touto možností počítali. Když to vypadalo, že loď lidí unikne, vyslali signál a přivolali posily.

23 kosmických lodí, každá o průměru 400 metrů, zaujalo ve vzdálenosti 30 světelných minut vyčkávací pozici. Krátký skok v hyperprostoru a užuž jim prstencová loď vletěla přímo před hlavně zbraní.

Plán fungoval přesně.

„Rozdělit se do vějíře. Vytvořit polokulovitou formaci,“ přikázal velitel svazku Giantů.

Spokojeně konstatoval, že nepřátelské lodi odřízl únikovou cestu. Zpět na Pluto také nemohla. Tam na ni čekaly zbraně lodí umístěných v ledu.

Vtom prstencová loď uhnula stranou. Velitel okamžitě rozeznal účel tohoto pohybu. Nepřítel se chtěl schovat za planetu. A tomu se muselo zabránit.

„Nejvyšší zrychlení,“ poručil velitel Giantů. „Držet formaci. Sledovat prstencovou loď. Střílet ze všech zbraní, jakmile bude v poli působnosti.“

„Před svazkem se vynořila malá tělesa,“ ohlásili mu jeho podřízení. „Zřejmě části prstence suti kolem planety.“

„Dobrá. Přikázaný manévr vykonat. Nejvyšší zrychlení. Naše ochranné štíty se s tak malými částeczkami snadno vyrovnají.“

Giant tím učinil dvě osudné chyby, jaké by dobrý kosmický pilot nikdy neudělal. Tím, že pominul důležitost náhle objevených drobných předmětů, pominul analýzu změněné situace. Tím také pominul možnost, že objeví další protivníky.

Útočná formace letěla pod ručním řízením. Velitelé lodí zadali svým *zařízením* během několika vteřin údaje o kursu a zvýšili rychlost na maximum. Po-*lokulovitý* zvon 23 giantských lodí vyrazil kupředu.

Velitelům nedošlo, že ve chvíli, kdy zadávali údaje o kursu, jejich myšlení ovládla cizí moc. Dodali počítačům chybné údaje, jež vedly k chybnému kursu.

Když pak jejich gigantické lodi maximální rychlostí vyrazily, neučinily to na paralelních kursech, jak původně měly.

Naprosto všechny směřovaly do centra polokoule, kterou na rozkaz vrchního velitele utvořily. Snad byl na palubě těch dvaceti tří lodí nějaký bystřejší Giant, který ještě stačil pochopit, že s kursem něco nesouhlasí, ale čas, který zbýval, byl příliš krátký.

Při tak silném zrychlení si to lodi během několika minut namířily do vzájemně kolizního směru. Jejich ochranné štíty byly sice silné, ale přece jen ne dostatečně silné, aby odolaly takové mase a takovým rychlostem. Kulovité lodi se srazily. Popraskaly jako vajíčka, což znamenalo současnou explozi je-Jich energetických konvertorů. Zároveň vybuchly pohonné hmoty.

Nad Plutém se z ničeho nic objevilo malé slunce.

Kolem dokola něj tančila malá tělesa.

Syntetové si nabírali z nadbytku nabízené energie.

* * *

„Obří bomba,“ vykřikl Janoš Szardak v náhlém úleku. „Nikdy bych nepředpokládal, že mají tak příšerné zbraně. Proč je nepoužili dřív?“

I přes okamžité nasazení světelných filtrů zář malého slunce na chvíli oslepila všechny muže ve velínu. Pocítili v zádech studený pot. Proti takové superzbrani neměla POINT OF vůbec žádnou ochranu.

„Proto taky přestali se střelbou z Pluta," procedil Larsen mezi zuby a ukázal dolů ke stanici. Dosud odtud Gianti svojí střelbou sledovali POINT OF. Nyní stříleli bez ladu a skladu nazdařbůh do kosmu.

Dan Riker sledoval zaměřovače. S vysvětleními Szardaka a Larsena se nespokojoval. Ale mlčel. Nejdřív potřeboval mít jistotu.

Dostal ji brzy. Jakkoli přesné hledal, na obrazovkách zaměřovačů nikde nenacházel těch 23 giantích lodí.

„To nebyla žádná superbomba!" vykřikl. „Gianti lodě se srazily. Tady, prosím, zaměřovače nic nehlásí. Lodě jsou pryč."

„Skutečně." V Larsenově hlase zazněla úleva. „Ale jak je to možné? 23 lodí se přece nemůže naráz srazit? Že by provedly skok do hyperprostoru?"

„Ne," řekl Riker a pokynul k registračním pruhům prostorového kontroléru. Neukazoval žádné křivky otřesu prostoru. „Gianti by tu měli ještě být. Srazili se. Nebo je někdo třetí zničil nějakou zázračnou zbraní. Můžeme se podívat," řekl Riker a naplnil palubní mozek údaji. Vyhodnocení dávalo 96,89 procent pravděpodobnosti srážce. „Nevysvětlitelné," shrnul Warren všechny názory. „Navigační chybu vylučuji. Něco takového prostě není možné. Nikdo ať mi nevykládá, že by Gianti od samého pokání spáchali sebevraždu." Ozval se osvobozující smích.

„Syntetové," řekl pak Dan Riker vážně. „Jsou jediným možným vysvětlením věci."

Odpovědí tomuto tvrzení bylo deset různých názorů. „Hlavní je, že jsme se zbavili útočníků," vjel mezi ně ostře Larsen. „Mohli jsme si oddechnout, ale problémy nám zůstalo ažaž. Nejdřív ze všeho se podíváme, co dělá těch osm zaledovaných lodí. Přiblížíme se jim horizontálním letem. Tak zůstaneme v mrtvém úhlu dostřelu jejich zbraní. Kdyby na nás chtěly vyrazit, musely by vylétnout ze svých děr. A než to udělají, utečeme jim."

* * *

Už na vzdálenost 150 kilometrů se objevil zřetelný mrak páry nad místem, kde musela ležet stanice. Nepředstavitelná energie kolize tam oteplila i povrch planety. Věčný led roztál do hloubky osmi metrů a vytvořil jezero.

„Vypustit sondu," přikázal Larsen. O pár vteřin později vylétlo z lodi třiceticentimetrové těleso, podobné Blesku. Vestavěné kamery zprostředkovávaly velínu ostrý obraz přelétaného území.

„Gianti lodí zamrzly ve svých úkrytech," konstatoval Riker o tři a půl minuty později. Sonda se nacházela 1 000 metrů nad stanicí. Na obrazovce byly zřetelně vidět zamrzlé lodí. Ležely zhruba dvacet metrů pod silnou vrstvou nového ledu.

„Pojďme k nim blíž," rozhodl Larsen. „Jestli chtějí, aby led kolem nich roztál, budou potřebovat čas. Dost času na to, abychom stačili uprchnout."

Stiskl tlačítko videofonu.

„Pozor u zaměřovačů a u řízení zbraní. Nalétáváme na stanici."

Sonda čekala na POINT OF nad stanicí.

„Proč neodstartovali, když se ty ostatní lodě srazily?" divil se Warren. „Ať si mysleli co chtěli, žádný rozumný velitel by v těch ledových dírách netrčel."

„Třeba nebyli rozumní," pravil Dan Riker.

Všichni se na něj nechápavě zahleděli.

„Mám na mysli Syntety. To já jim připisuji srážku giantích lodí. Zřejmě si vzali pod hypnotický vliv i posádku těch lodí v ledu. Jinak si tu jejich pasivitu neumím vysvětlit. Hned to dáme na zvážení palubnímu mozku."

Přistoupil ke kontrolnímu pultu před velkým počítačem a zadal mu údaje. Výsledková fólie vypadla za 13 vteřin.

„Tady," klepl do ní Riker triumfálně. „93,88 procent pro moji domněnku. Gianti na osmi lodích jsou obráni o činnost. A že tento jejich stav potrvá alespoň dva dny — tomu dal

stroj pravděpodobnost 86 procent. Využijme naši šanci."

„Přistaneme a prozkoumáme stanici," rozhodl Larsen. „Nejdřív ze všeho se musíme dozvědět, co se stalo s posádkou. 2 000 lidí nemůžeme nechat ve štychu."

* * *

Dan Riker stále nedokázal zapomenout na konzervované lidi, které Gianti odváželi ze Země. Myslel na onu příšernou místnost, do které pronikl.

Tady se nabízela možnost dostat se v celé záležitosti o krok dále.

Riker opustil velín a vyhledal palubní kliniku. Jeho naděje, že tam najde Cobeho, se naplnila. Afričan se na něj už z dálky šklebil. Výraz jeho tváře byl výmluvný.

„Nechme toho," pravil Riker. „Měl jste pravdu, Čobe. Chovali jsme se jako nezodpovědní blázni. Podle mě můžeme poděkovat Syntetům, že nás Gianti nerozsekali na atomy."

„Přišel jste, abyste mi řekl tohle?" zeptal se Čobe, zapálil si a nabídl cigaretu. Riker si vzal. „Ne. Ale tam venku trčí v ledu osm giantích lodí. I s posádkami, které jsou pravděpodobně omámeny. Mohli bychom ..."

V Čobeho očích se objevil bdělý zájem o věc. Sám pokračoval v návrhu:

„... si tam zaletět a dozvědět se víc o Giantech. Bezva nápad, co? Například metoda, kterou konzervují lidi. Proč si někoho z nich nezajmout a nedostat to z něj?"

„Takže poletíte?" radoval se Riker.

„Jasně. Existuje-li sebemenší reálná šance, jak pomoci lidem, vždycky se mnou počítejte. Jdeme za Larsenem a povíme mu to."

* * *

„Řízení zbraní. Připomínám maximální pohotovost."

Larsen nechtěl nic riskovat. Když do velínu vešli Riker a Čobe, nechali ho, aby dokončil práci.

„Energetický zaměřovač," řekl Larsen tvrdě. „Jak to vypadá na stanici?" „Slabé zaměření energie na stanici a v giantích lodích, pane. Ani zbraňové, ani pohonné agregáty jim nepracují."

„Díky." Larsen se rozhlédl. „Těch osm lodí je pro mě stále záhadou. Kdo mi vyvrátí, že na nás nechystají další past? S osmi loděmi by toho byli schopni. Nechci POINT OF vystavovat většímu nebezpečí, než jaké je bezpodmínečně nutné."

„My dva se na to chceme podívat," ujcázel Čobe na Rikera. „S Bleskem můžeme vletět do nějaké kulovité lodi."

„Chcete za každou cenu riskovat krk?" podivil se Larsen. „Příležitost je vhodná. Mohli bychom se zmocnit nějakých Giantů," vysvětloval Čobe. „Musíme se o nich konečně dozvědět o něco víc. Kromě toho mě zajímá stavba jejich těla. Dosud o těch bytostech nevíme absolutně nic pořádného."

„Můžete se dostat do pěkné ..." nedopověděl Larsen, protože z jedné gi-antí lodi vyšlehl paprsek. „Tady to máme! Pěkné nadělení!" Zbraňové systémy POINT OF okamžitě odpověděly po svém. „Zastavit palbu," přikázal po chvíli Larsen. „Jsou zákešní. Navrhují, abychom vyřadili z provozu všechny jejich lodě."

Ozvalo se energetické zaměřování. Nezaregistrovalo žádné rozběhnutí agregátů na nepřátelských lodích. V záznamu mělo pouze onen bezcílně vystřelený paprsek.

„Není jisté, zda jsou Gianti na lodi ještě aktivní," dal Manu Čobe k uvažování. „Ten paprsek mohl být vystřelen vinou technické závady. Kdyby Gianti plánovali past, musely by běžet jejich energetické agregáty. Střela vyšla jen ze zásoby energie."

„Já jsem také pro, abychom svůj průzkum provedli ihned," přidal se Riker. „POINT OF se může držet mimo dosah giantích lodí. Pro jistotu. Kdyby došlo k nejhoršímu, uniknete do kosmu. My s Bleskem bychom pak přiletěli za vámi."

„Důležitost takové akce mi nezůstává utajena," pravil Larsen váhavě. „Ale zvažte tu

nevyjasněnou situaci. Jsme odkázáni na dohady. Nevíme, co způsobilo srážku a momentální pasivitu Giantů ..."

„Syntetové . .." pravil Riker.

Larsen na to nereagoval. Věnoval se řízení. Přistál tři kilometry od prstence nepřátelských lodí.

„Dejme tomu, Rikere, že vaše hypotéza jde správným směrem. Syntetové nás tedy zbavili vlivu Giantů. Jste si jist, že to udělali právě kvůli nám?"

Pod pichlavým pohledem Riker pokrčil rameny.

„Jste přesvědčen o tom, že nám Syntetové budou i nadále pomáhat? Mně osobně tedy není dvakrát dobře při pomýšlení, že nás chrání někdo, jehož motivace mi není známa."

„Nám ale také ne," odvětil Čobe rozhodně. „Je nám zcela jasné, že se vrháme do smrtelného nebezpečí. Ale vytáhli jsme do boje, abychom zachránili Zemi, ne?"

Larsen přikývl.

„Chtěl jsem se jenom ujistit, že se neřítíte bezhlavě do zkázy. My všichni jsme ve velkém nebezpečí, dokud budou invazoři ovládat sluneční systém. Oukej, jděte tedy. Ale buďte opatrní a vezměte sebou ještě dva lidi."

Janoš Szardak a Rul Warren povstali jako jeden muž.

* * *

„Oba Blesky připraveny ke startu," ohlásil Dan Riker centrále.

Na obrazovce videofonu se objevil Ralf Larsen. „Start povolen. Seberte pár Giantů a ihned se vraťte. Počítám každou chvíli, že se tu objeví další gian-tí lodě."

„Oukej, Larsene. Strčíme Gianty do tlakovzdorné plastikové fólie a položíme je před hlavní vchod lodi. Připravte zatím komando, které je pak naloží."

Riker se zašklebil. Tím vtipem se uvolnil.

„Vyrážíme. Zůstaň za mnou. Videofonní spojení s POINT OF udržujte za každou cenu."

* * *

„Szardaku," pravil Riker, když se přiblížili ke Giantům. „Pronikneme do lodi spodem. Pokud nás Gianti očekávají, bude moment překvapení na naší straně."

„V pořádku."

„Bud' me stále připraveni k úniku. Chceme sebrat pár Giantů. A kdo říká, ² e oni nechtějí sebrat pár svobodných lidí?"

„Dám pozor," sliboval Szardak. Zajel Bleskem pod led.

„To doufám," přisadil si Warren. „Kdyby nás Gianti lapli a chtěli by nás u nich doma předvádět jako cvičený opice, měli by co do činění se mnou!"

Odpovědí mu byl trojitý smích.

Zaměřovači paprsky pronikaly ledem. Riker na obrazovce rozeznával velkou kovovou plochu. Byla to gianti loď, do které se chystali. Oba Blesky se nacházely 600 metrů pod ledem.

„Sledovat mě, pokud nenařídím jinak," vydal Riker poslední příkaz. „Vlé-táme zespoda přímo do hlavního vchodu. Ze začátku nebudeme na lodi nic ničit."

„Fajn."

Podle zaměřovače se Blesk nacházel přímo pod gianti lodí. Riker zastavil horizontální rychlost a začal stoupat.

30 metrů, 20, 10, 5 ... Na obrazovkách se mihlo cosi temného. Obal kulovité lodi.

Průzkum měl být zahájen za hlavním vchodem, v místech, odkud při nakládání lodi vyjížděla rampa.

Když se obrazovky náhle rozzářily, Riker sebou trhl. Hlavní vstup do lodi byl osvětlen. Že by je tu Gianti čekali?

Rychle se rozhlédl a zjistil, že je kolem dokola prázdko. Riker vypnul interval a přistál.

Pozorně se rozhlížel.

20 metrů od něj se cosi odlepilo od podlahy. Riker sebou opět škulbl. Pak teprve rozeznal

Szardakův Blesk.

„Brr," otrásl se Manu Čobe. „Cítím se zatraceně nepříjemně. Každou chvíli sem může vtrhnout po zuby ozbrojená bojová jednotka Giantů. Nechtěli jsme loď proletět?"

„Ne," rozhodl Rikei. „Blesky zůstanou tady. Szardak s Warrenem u nich zůstanou a okamžitě s nimi zmizí, pokud se Gianti zaktivizují. Průzkum vykonáme po svých. Alespoň ze začátku." Warren a Szardak ho vyslechli a především Szardakovi se jeho role vůbec nelíbila. Pak přece jen pochopil, že Blesky jsou příliš cenná věc, a že jsou v dané situaci důležitější než životy dvou mužů.

„Oukej, počkáme tu," přitakal. „Ale jestli se s Čobem nevrátíte během hodiny, profičíme to lodí křížem krážem a prošpikujeme ji jako ementál. Jasný?"

„Dobrá," řekl Riker a opustil s Čobem Blesk.

Čobe se věnoval atmosféře na lodi.

„V pořádku," řekl. „Dá se dýchat. Žádné škodliviny. Můžeme si sundat helmy."

Riker se nadechl vzduchu.

„Je trochu ostrý," zakřenil se.

„Není divu, vždyť jsme tady v doupěti dravců," odvětil Čobe.

S tasenými paprskomety kráčeli k malému osobnímu vchodu, vedoucímu do nitra lodi. Otevírací mechanismus ovládala obyčejná páka. Vstoupili a octli se na úzké chodbě, radiálně směřující ke středu koule.

„Támhle bude centrální antigravitační šachta," řekl Riker a vykročil napřed. Afričan ho následoval. Převzal krytí zad. Na lodi bylo až na šum klimatizace podezřele ticho. Zněly tu jen jejich tlumené kroky.

„Pojďme rovnou do velínu," navrhl Riker odvážně.

„Rovnou do jámy lvové?"

„Ale co. Kdyby byla posádka v pořádku, dávno by nás napadla. Nikdy bychom se nedostali takhle daleko. Říkám vám, že Gianti jsou pod vlivem Syn-tetů. Jsou mentálně zablokováni. Uvidíte sám."

„Oukej." Čobe přistoupil ke vstupu do antigravitační šachty a vytrčil ruku. Okamžitě pocítil charakteristický mírný průvan. „Je v provozu," řekl a ukázal do šachty.

Riker bez odpovědi nastoupil a zvolna se začal vznášet směrem nahoru. Čobe šel za ním. Oba věděli, že se velín nachází ve střední části lodi.

Čobe se spojil se Szardakem a podával zprávu.

„Pospěšte si," radil Szardak. „Larsen právě ohlásil zaměření jednotlivých giantích lodí. Dosud jsou to tři. Létají v odstupu jednoho miliónu kilometrů a vypadá to, že jsou bezradné. Až jich bude víc, budete se muset vrátit. Ostatně, Syntetové jsou tu taky."

„Rozumím. Uděláme to co nejrychleji," řekl Riker a podíval se na Čobeho, který polohlasem počítal paluby.

„...17, 18, 19 ... Na 27 jdeme ven, jasné?"

Když ve 27. patře vystoupili, zdálo se jim, že se na chodbě někdo mihnul.

Nemýlili se.

Přímo před nimi stáli dva obrovití Gianti, vpravo a vlevo od výstupu ze šachty. Oba zírali přímo před sebe. V jejich dravcích tvářích se nepohnul ani sval.

Riker a Čobe chvíli čekali, paprskomety namířené proti Giantům. Pak jim to už bylo jasné.

„Co jsem říkal, jsou mentálně zablokováni," pravil Riker do denervujícího ticha. „Hele," řekl, přistoupil k jednomu Giantovi a vrazil do něj ramenem.

Obr se zřítíl k zemi, aniž by se pokusil pád nějak zastavit. Oba muži čekali pořádnou ránu, ale pád těla vydal kupodivu jen mírný zvuk.

„Cože?" konstatoval Čobe. Přistoupil ke spadlému Giantovi a chytil ho za paži. K jeho překvapení nebyl Giant nijak těžký. Snadno ho posadil. Riker mezitím povalil i druhého Gianta. Zdálo se, že ho to baví.

„Jsou zatraceně lehcí, ti hoši," podivoval se Čobe. „Soudě podle jejich velikosti bych je odhadoval na minimálně tři metráky. To nám ulehčí jejich transport. Hodíme si prostě každý jednoho přes rameno a vrátíme se. Pak je strčíme do plastické fólie a ..."

> „Nejdřív chci vidět jejich velín," přerušil ho Riker. „Zeptejte se dole Szar^daka, jestli Larsen objevil další loď."

Oba muži kráčeli po kruhové chodbě vedoucí k velínu. U všech vchodů postávaly giantí strážé. Riker je pro jistotu jednoho po druhém posílal na zem. Všichni Gianti padali nápadně tiše. Vypadali jako loutky.

„Za tím vězí nějaké biologické tajemství," řekl Čobe. „Kdybych tak už mohl jednoho z nich mít v palubní klinice na stole."

* * *

Mentální útok se neohlásil předem. Proběhl tak rychle, že okamžitě ovládl mozky všech čtyř mužů na palubě lodi Giantů. Automatické tělesné funkce zůstaly nedotčeny. Jenom funkci rozumu převzala cizí síla.

Čobe a Riker kráčeli k velínu. Náhle se do jejich pohybů dostalo cosi zautomatizovaného. V tu chvíli se otočili a kráčeli zpět k antigravitační šachtě. Beze slova sjeli dolů a šli směrem k hlavnímu východu. Tam stály dva Blesky. Když je Janoš Szardak spatřil přicházet, beze slova vystoupil z Rikerova Blesku a nastoupil k Warrenovi.

Opět nepadlo ani slovo. Muži se chovali tak, jako by tam byl každý z nich sám.

Odstartovali, odletěli a vrátili se do prstencové lodi. Když přistáli v hangáru, mentální vliv z nich spadl. Stejně rychle, jako se objevil.

Čobe, Warren, Szardak a Riker se na sebe překvapeně zahleděli. Poznávali důvěrně známé prostředí POINT OF. Okamžitě si uvědomili výpadek paměti. Ještě před chvílkou byli přece v kulovité lodi. Vtom zaslechli Larsenův vzrušený hlas ve videofonu a spatřili jeho zarudlou tvář. A ještě něco viděli.

Před oběma Blesky stáli v hangáru muži a mířili na ně svými zbraněmi.

„Hej, tak moment! Co to má znamenat? Jak to, že jsme najednou tady?" Dan Riker mluvil spíš sám k sobě než k Larsenovi.

Na Larsenově tváři se objevila úleva.

„Človče, Rikere. To byl váš poslední termín. Kdybyste ani teď neodpověděl, byli byste paralyzováni a spoutáni magnetickými pouty."

„Já vůbec nic nechápu," pravil překvapený Manu Čobe. „Jak jsme se sem vlastně vrátili?"

„Tak přesně tohle chci já vědět od vás," odvětil Larsen.

„Pojďte do velínu. Ale chovejte se normálně, prosím vás. Budou na vás mířit tak dlouho, dokud mě nepřesvědčíte, že vás Gianti *neovlivnili*."

* * *

„Zcela nepochopitelné," shrnul Ralf Larsen zprávu čtyř mužů, když skončili. Každopádně uvěřil, že jsou pány svých smyslů. Odvolal strážé, které svými paprskomety mířily proti Rikerovi, Warrenovi, Szardakovi a Čobemu.

„Byli jsme tak blízko cíle," zlobil se Čobe. „Sázím hlavu, že Gianti jsou čistě biologicky úžasně zajímaví. Škoda, že se nám nepodařilo je sem dostat."

„Někdo musel mít něco proti našemu plánu," poznamenal Rul Warren suše. „Někdo, kdo s námi umí zacházet jako s loutkami. A nejlepší na tom je, že jsme si toho ani nevšimli."

„Larsene, viděl jste, že by se poblíž lodi, na které jsme byli, pohybovali Syntetové?" pravil náhle Riker jakoby elektrizován.

„Ano. Vždyť jsem to dal vědět Szardakovi. Proč se ptáte?"

„Pak to byli oni, komu se náš plán nelíbil," zvolal Riker.

„Ochromili naši vůli a donutili nás opustit kulovitou loď Giantů."

„Zatraceně. Pořád tyhle kapkovité bytosti." Larsen sbalil ruce v pěsti. „Já bych moc rád věděl, co mají za lubem. Tentokrát to vypadalo, že podporují Gianty."

„To snadno zjistíme," ohlásil se Szardak. „Mám plán."
„Hcete se Syntetů zeptat?" zažertoval Warren.
„Osm intaktních giantských lodí, které leží v ledu před stanicí, pro nás znamená nebezpečí," počítal Szardak. „Obletím je všechny a na kontrolní pulty velínů uložím malé nálože. Kdyby na nás chtěly vyrazit, ochromíme je."
„Syntetové vás vrátí jako školáčka domů," předpovídal Larsen. Na chvíli se otočil k pultu.
„Zaměřovači centrálo. Objevily se další giantí lodě?"
„Ne, pane. Ty tři předešlé zmizely."
„Směr?"
„Ze systému. Do volného prostoru."
„Díky."
Larsen se opět otočil k mužům.
„Takže co, Szardaku? Připadám si tu jako na tikající bombě. Ale pro mě za mě. Pokuste se o ten svůj plán, Szardaku."
„Mám v této souvislosti jednu teorii," dodal Čobe.
„Dejte mi pokoj s vašimi teoriemi," odvětil Larsen nerudně.
„Chtěli Syntetové jenom, abychom vypadli z giantí lodi, nebo pro to měli nějaký důvod?"
povídal si Afričan klidně dál.
„Bude zatraceně zajímavé, co Szardak zjistí."

* * *

I dobrodruhu Szardakovi pěkně bušilo srdce, když o 17 minut později kráčel sám po chodbě jedné z giantích lodí směrem k velínů.
Blesk zase nechal u hlavního vchodu lodi.
Dosud šlo všechno hladce.
Zapojil náramkový videofon a podal na POINT OF krátkou zprávu. Tam sledovali každý jeho krok s napětím.

Szardak se opět ohlásil.
„Jsem ve velínů. Všude kolem postávají a posedávají Gianti. Žijí, ale jsou zcela inaktivní. Jako Nogkové na Metanu pod svými spánkovými zářiči."
Szardak otočil optikou svého videofonu tak, aby na obrazovce na POINT

46

OF vyvstal obraz giantího velínů. Pohled na takové množství Giantů působil strašidelně.
„Uložím nálož na velitelský pult," ozval se opět Szardak. „Speče veškeré kontakty kontrolních přístrojů. To bude stačit k vyvolání krátkých spojení po celé lodi. Budou to muset pěkně dlouho opravovat. Count down rozbušky běží. Za 15 minut tu bude horko. A teď rychle pryč."
Podle zvuků soudě Szardak utíkal. Na videoobrazovce to vyvolalo šmouhy a běžící stíny.
O šest a půl minuty později Szardak ohlásil, že se dává na cestu k další lodi.
„Ten chlap má nervy jako špagáty," zamumlal Čobe uznale. „Jsem přesvědčen, že Gianti mají nějaké biologické tajemství," dodal bez logické souvislosti.
Všichni se na něho tázavě zahleděli.

„Zdá se, že Syntety toto tajemství nějak zajímá," pravil Afričan. „Proč by nám jinak bránili, abychom si vzali nějaké Gianty sebou na naši loď?"
„Pokud ale je tohle ten důvod," ozval se Warren skepticky.
„Szardakovi přece nikdo nebrání," konstatoval Čobe. Kývl hlavou k videofonu. Obrazovka se rozzářila.

Szardak byl natolik odvážný, že ve druhé lodi vyčkal výbuchu bomby. Šlo o malou chemickou bombu, která poškodila pouze úzce ohraničený prostor.
Muži na POINT OF zřetelně viděli, jak se velitelský pult rozsvítil do běla.
O pár vteřin později ho nálož propálila a propadla dolů — doprostřed citlivých spojení přístrojů.

Z díry velikosti hlavy stoupal 30 vteřin dým. Ale pak se rozžhnuly stěny velínů. Praskaly, vypadávaly z nich přístroje a z děr vytékal rudý roztavený kov. Pojistky praskaly jedna po druhé.

„Stačí to na ukázkou?“ ozval se Szardakův hlas. „Jak sami vidíte, naše přátele jsem postavil trochu stranou, aby se jim zbytečně nepřípekly chlupy.

1 tak budou mít s opravou dost a dost starostí. Letím dál.”

„Výtečná práce,” pochválil ho Larsen. „Mně se především líbí, že je možno nepříteli uškodit, aniž by ho člověk musel hned zabít.”

„Já sice nemůžu Gianty ani cítit, ale jsou to taky inteligentní bytosti a jako takové mají právo na existenci,” potvrdil Riker.

„Ty dvě kulovité lodi jsme zničili v sebeobraně.”

Oba muži netušili, jak velmi brzy budou muset svého humánního chování vůči invazorům litovat.

* * *

Janoš Szardak získával s každou další akcí na jistotě. Když vešel na chodbu poslední lodi, zarazil se. Zřetelně slyšel kroky a zvuky. Zvedl paži s videofonem.

„Pozor, POINT OF. Tady to nějak ožívá.” Snažil se zakrýt své vzrušení. „Vypadá to, jako by mentální zablokování Giantů polevovalo. Začínají být aktivní.”

„Vraťte se,” rozkazoval Larsen.

„Pokusím se zrušit i tuhle bednu,” odvětil Szardak. „Nemůžeme potřebovat žádné nebezpečí z týla.”

Vytáhl amfický paprskomet a opatrně kráčel kupředu.

Gianti se skutečně probírali. Zásah je uvedl do strnulých poloh většinou vestoje nebo vsedě. Probuzení je ze strnulosti uvolnilo. Jako důsledek toho Gianti nejdříve ze všeho popadali na zem jako zralé hrušky. Neměli svalstvo ještě tak dobře pod kontrolou, aby se mohli postavit. Kolem dokola se ozývaly rány způsobené těmito pády.

Szardakovi se cestou udělalo všelijak. Všichni Gianti byli dobře ozbrojeni. Přeskakoval jich stále více a každým okamžikem se mohlo stát, že se některý z nich probere i duševně. Pak bude následovat smrtící střela z giantího paprskometu.

Musel si pospíšet.

Utíkal k velínu.

Otevřel dveře.

I uvnitř vládl stejný obrázek. Všude probouzející se Gianti. Szardakovi se zdálo, že se na něj už i dívají.

Udělalo se mu ve skafandru horko. Několika skoky se octl u velitelova pultu. Postavil na něj nálož. Za třicet vteřin exploduje.

Svoji práci vykonal. Sedm giantských lodí bylo minimálně na několik hodin vyřazeno z provozu.

Těch několik vteřin ve velínu stálo Szardaka málem život. Koutkem oka zahlédl nějaký pohyb, který už nepřipomínal pomalé probouzení. Instinktivně se vrhl k podlaze. A uhnul tak paprsku, který nad ním se zasyčením proletěl.

Vleže se otočil a vytrhl z pouzdra svůj paprskomet. U zdi seděl Giant, zbraň v ruce. Byl ještě příliš slabý, než aby mohl stát. Ale jeho podmračený výraz byl jasný. Poznával vetřelce.

„Tak už vypadněte, Szardaku! Utíkejte, člověče ..” duněl Larsenův hlas ve videofonu.

Szardak neodpovídal. Vystřelil po Giantovi, protože na něj ten invazor opět zamířil.

Bzučivý paprsek cizince zasáhl.

Víc toho Szardak neviděl. Jedním atletickým skokem se dostal na nohy a pelášil pryč.

Cestou přeskakoval kroutící se a sténající Gianty.

Když zmizel z velínu, utíkal, jako ještě nikdy v životě. Od té doby dobře věděl, co to znamená, když se řekne, že je někomu v patách smrt. Divoce skočil do antigravitační šachty,

dole z ní vyletěl a utíkal ke svému Blesku.

Naskočil do něj, zaklapl kryt a rukama přeletěl přes páky.

Maličká kosmická loď se zvedla a zmizela jako duch. Vyřítla se 18 kilometrů do výše na nebe nad Plutém, pak ji Szardak teprve zvládl a namířil si to k POINT OF.

Ztěžka oddechoval ještě ve chvíli, kdy s Bleskem přistával v hangáru prs-tencovité lodi.

* * *

„Podívejte, Gianti ožívají," ukázal Dan Riker na obrazovku energetického zaměřovače. „Na lodích se rozjely náhradní agregáty."

„Pan Szardak vykonal parádní kousek. Reaktory jim neustále vypadávají," vysvětloval Glenn Morris mnohobarevné křivky na obrazovce. „Zničené spoje mezi přístroji nedovolují zkoordinovat činnost agregátů."

„To je i můj názor," potvrdil Larsen. „Každopádně máme dost času na to, abychom si prohlédli stanici. Kdo povede průzkumnou skupinu?"

Hlásili se všichni. I Szardak, který se stačil jen tak tak vrátit.

„Jestli si nutně miníte zase pálit prsty," zašklebil se Larsen, „pak jděte. Ale s vámi půjdou ještě Riker a Warren. Koneckonců vás ještě budeme potřebovat."

Přitáhl si mikrofon videofonu a rozkázal sestavit skupinu dvaceti mužů.

* * *

„Všechny Blesky obsazeny a připraveny ke startu," ohlásil velitel skupiny Szardak do velínu.

„Start povolen," potvrdil Larsen.

Blesky přistály těsně před hlavní kupolí radarové stanice. Muži vyskákali ven. Szardak ponechal u Blesků dva muže. Ostatní vykročili se zbraněmi v rukou ke stanici.

Warren zapnul světlo na helmě. Zářivý kužel osvětlil hlavní vchod, jenž byl z jedné třetiny otevřený a visel na roztavených pantech. Muži vešli.

Měli za to, že alespoň vnitřní dveře hlavního vchodu budou těsně uzavřeny, ale mylili se: byly zčásti roztavené, zničené.

„Automatické uzavírání okamžitě zamklo všechny vnitřní vchody," řekl Warren s nadějí v hlase. „Proč asi Gianti ty brány poničili?"

„Zničili je vůbec oni? Nestalo se to vinou našeho ostřelování giantských lodí?" pochyboval Riker.

„V žádném případě," konstatoval Warren. „Podívejte: roztavené jsou pouze závěsy a panty. Ostatní je v pořádku. To udělali Gianti."

„Účel je jasný," vyslovil Szardak ta strašná slova: „Masová vražda. Gianti tím chtěli ty dva tisíce lidí posádky zabít."

„To se jim nemohlo podařit," namítal Warren. „Jakmile otevřeli obě brány hlavního vchodu, automaticky se uzavřel další okruh."

„Museli by takhle vypáčit všechny dveře," přiživoval Riker Warrenovu naději. „A na to určitě neměli čas. Brány hlavního vchodu jsou rozbité jen několik málo hodin," ukázal na svůj infradetektor u opasku. „Podívejte, roztavená místa ještě zřetelně vyzařují teplo."

„Podíváme se tam," rozhodl Szardak.

Vešel do stanice jako první. Byla tam tma. Svítili si pouze helmovými svítilnami.

Szardak kráčel s paprskometem v ruce kupředu. Pak se před jedněmi dveřmi zastavil a kopl do nich.

Otevřely se.

Szardak se rozběhl. Skočil proti třem, čtyřem dalším dveřím. V místnostech za nimi bylo vakuum. Atmosféra se z nich ztratila. Szardak se v jedné chvíli otočil ke svým druhům. Jeho pohled mluvil za všechno. Pak prohledal místnost za místností. Netrvalo dlouho a stáli před prvními mrtvými. Nevypadali dobře.

„Explozivní dekomprese," konstatoval Szardak lakonicky. Každý kosmonaut věděl, o čem je řeč. O nejrychlejším, ale také nejstrašnějším způsobu smrti, jaký mohl člověka zastihnout.

Tady to bylo ale něco jiného.

Tady to byla vražda.

„Musíme pročesat celou stanici. Třeba, tu někde jsou ještě lidé, kteří přežili," řekl Rul Warren.

„A je naší povinností nevzdávat se, dokud nebudeme mít konečnou jistotu."

„Máte pravdu," pravil Szardak. „Ale jen na prohledání stanice bychom potřebovali alespoň čtyři dny. Přitom nás každou chvíli může překvapit nemilá návštěva. Musíme být hotovi co nejrychleji."

„Jak?"

„Uzamykací systém," připomenul Riker.

„Co je s ním?" zeptal se Warren.

„Musíme najít přepínací stanici. Podle mě ji Gianti nastavili negativně, takže v případě ohrožení se veškeré dveře neuzavřely, nýbrž otevřely. A pokud ji najdeme, budeme mít jistotu."

Netrvalo dlouho a tato domněnka se potvrdila. Gianti jednoduše přepólovali hlavní spínač.

Naplnění bezmocným vztekem se vrátili na POINT OF.

Larsen a ostatní jim mlčky naslouchali. Měli co dělat, aby ty tři-uklidnili. Požadovali okamžité zničení všech osmi giantích lodí, uvězněných v ledu.

„Mohli bychom to udělat," pravil Larsen vážně. „Ale není v našem duchu, abychom zabíjeli bezbranné protivníky, přestože jde o těžké zločince. My' nezničíme. Tvrdě zasáhneme v případě každého útoku."

Otočil se k videofonu.

„Spojová centrálo."

„Ano, pane," objevila se Morrisova tvář.

„Už máte spojení s T-XXX?"

„Ne, pane."

„Jak dlouho o něj usilujete?"

„47 minut, pane Larsene."

„Domníváte se, že se na stanici něco stalo?"

„Ne, pane," odpovídal Morris. „Už asi dvě hodiny vládne na všech frekvencích podivné ticho, jaké jsme zaznamenali i dříve. Jsme v jakémsi nepropustném zvonu."

„Cože? Tady taky?" ujelo překvapenému Rikerovi. „Syntetové. Pořád ti Syntetové ..."

„Zvláštní bytosti," přitakal Larsen. „Jak jen je možné, že mohou existovat ve volném kosmu? Mají metabolismus, který zpracovává energii, doktore?"

Čobe tuto "domněnku zamítl.

Na další diskuse nezbýval čas.

Po krátké poradě se POINT OF zvedla a namířila si to směrem k modré planetě.

Na pomoc Oharkovi.

* * *

„Všechna čest vašim starostem o vaši loď, pane Oharku, ale musíme okamžitě zastavit vysílání." Generál Martell měl kolem úst tvrdé vrásky. „Vím, jak je POINT OF pro náš boj proti Giantům důležitá, ale jakmile si nepřátelé všimnou existence naší základny, budou všechny naděje pryč. Vždyť už vysíláte pět hodin v pětiminutových intervalech!"

„Oukej, generále," přitakal Dhark. „Ale myslím si, že na vině je poškozená anténa vaší vysílačky."

„Vy máte POINT OF zřejmě za nezničitelnou!" podotkl generál jízlivě.

„Podívejte, mezi POINT OF a touhle základnou je rozdíl asi jako mezi — při vši úctě k vám — dubovou palicí a laserovou pistolí. Zní to neuvěřitelně, ale na naší lodi neexistuje něco takového jako závada nebo dokonce výpadek techniky."

„No, dobrá, co tedy chcete dělat?"

„Vystoupit s inspekční skupinou na vrcholek Mount Ringu a přeměřit tam hodnoty

anténových zařízení. Smím, že?"

„Jistě," potvrdil Martell. „Koneckonců táhneme oba za jeden provaz, že? A přál bych si, aby těch provazů bylo dost na to, abychom na nich pověsili všechny ty zatracené Gianty."

Dhark se usmál.

„Stromů by bylo dost."

* * *

Mezi techniky se málem strhla rvačka o to, kdo s Oharkem půjde.

Ven, jen už konečně ven, hnalo se hlavami mužů v posádce. Neustálé uzavření v oceli a betonu bylo náročné na psychiku.

Ren Dhark nechal na poručíku Coleovi, aby určil deset mužů do výpravy. Spolu s nimi si natáhl bílý maskovací úbor do sněhu na vrcholku hory.

Společně pak vyjeli na patro číslo jedna k výtahové šachtě, dlouhé ještě 2 000 metrů a vedoucí přímo na špici Mount Kingu.

„Budete si za chvíli připadat jako ve staré raketě ze šedesátých let minulého století," připravoval Cole Dharka.

„Jak to?"

„Výtah na vrchol je jedním z mnoha nouzových východů," vysvětloval Cole a odemykal dveře výtahu magnetickým klíčem.

„Musí fungovat i při výpadku nejdůležitějších agregátů stanice. Je nahoru dopravován chemickými raketami. Jízda zpět je stavěna vzduchovými a třecími brzdami."

Vstoupili do takzvané startovní komory. Byla kulatá a obložená kovem. Spodek připomínal bubínek revolveru. V něm byly uloženy trysky.

„Nastupte si na cestu k Měsíci," žertoval Cole.

Uvnitř byly kolem dokola kulatého ostění sklopné sedačky. Před jednou z nich stál řídicí pult s kontrolkami. Tady se posadil poručík Cole.

„Pocítíme dvě a půl až tři g, pane Oharku," varoval poručík.

„Oukej. Hlavně nás nevystřelte ven z hory," odvětil Dhark.

„Bez starosti. Šachta končí nahoře komorou, jako je tato. Ven nás to nevystřelí. Nanejvýš nás to rozplácne na placku."

Oba muži se zasmáli. Padli si do oka.

Cole zapnul stroje. Jedno tlačítko se rozsvítilo červeně..

„Pozor, start za deset vteřin." Poručík počítal. Na *nule* stiskl tlačítko.

Dharka ta žertovná cesta bavila. Díval se nahoru, odkud se blížil světlý bod okna ve vrcholku hory. Cole sáhl po páce hydraulické brzdy. Začal pumpovat. Mimo kabinu se ke kolejím přitiskly brzdné desky.

Jízda zpomalovala. Vrchol byl na dosah.

Cole prudce zabrzdil.

Hydraulický nárazník zachytil zbytkovou rychlost kabiny. Zaklaply držáky.

„Tak," řekl Cole. „A jsme tu."

* * *

Řadou oken ve sněhu vrcholu hory prosvítalo denní světlo. Stanice byla umístěna ve skále těsně pod vrcholkem.

„Roztát výstup," přikázal poručík Cole.

Stacionárně umístěný kerosenový hořák roztavil vrstvu ledu a sníh za dveřmi a uvolnil malou výstupní plošinu za nimi.

Dveře se skřípavě otevřely. Do kulaté místnosti okamžitě pronikl ostrý vítr. Technici popadli své měřicí přístroje a vyšli ven, probojovávat se k anténním zařízením.

Pak zahájili kontrolu. Tady na špici byly umístěny smyslové orgány základny. Radiové a radarové antény, prostorový zaměřovač, infračervené detektory a kamery dálkového snímání obrazu. Dnes ale byly přeměřovány pouze antény hypervysílače.

Ren Dhark stál vedle poručíka Coleho. Silnými dalekohledy prohlíželi moře skalních hřbetů a vrcholů pod sebou.

Vtom sebou Dhark trhl. Objevil na obzoru temný bod, který se rychle blížil.

„Giantí loď v hloubkovém letu!“ překřikoval hvízdající vítr ke Golemu. „Ať se vaši lidé okamžité schovají! Na návrat na vrcholovou stanici není už čas! Gianti by mohli spatřit pohyb.“

Cole jednal.

Zařval a když se na něj technici podívali, učinil oběma rukama výmluvné gesto směrem dolů. Domluvené znamení zapůsobilo. Muži pustili přístroje do sněhu a vrhli se vedle nich. Ve svých bílých pláštích téměř splynuli se sněhem.

„Pozor, centráló! Giantí loď v náletu, odhadované trvání letu asi pět minut. Doporučuji zasunout veškeré senzory a udržovat úplný energetický klid!“ řekl Dhark do Coleho vysílačky.

Pak ulehli i Dhark s Colem do sněhu. Pozorovali přibližující se loď. Veškerá zařízení z vrcholu hory zmizela a pak za nimi zaklapla krycí víka.

Dhark přitiskl k očím dalekohled.

Nebyl u giantí lodi další, menší temný bod?

Ted' to viděl jasně. Ne jeden, ale tři malé body. Otočil zaostřením. Ted' je měl jasně před očima.

Průvodci lodi nebyli kulatí, ale zřetelně podlouhlí.

Syntetové.

I nadále chránili základnu před objevením. Nebo měla jejich přítomnost nějaký jiný důvod?

Dhark provedl další zkoušku.

„Poručíku!“ vykřikl. „Jsou tam nějaké sondy, co letí vedle lodi, nebo se mýlím? Vidím nějaká tři malá tělesa.“

Poručík zvedl dalekohled.

„Já nevidím nic. Určitě se pletete.“

Dhark si otřel okuláry.

„Asi trochu sněhu,“ řekl klidně. Ted' si byl jist.

Syntetové byli pro všechny kromě Dharka neviditelní. Znamenalo to, že věděli o jeho přítomnosti. Ke zjištění, že Syntetové chrání základnu, scházel Pak už jen pomyslný myšlenkový krůček.

Znamenalo to však, že mají Syntetové na zachování lidstva zájem?

Otázky na otázky.

Každopádně však Dharkův objev upevnil jeho důvěru v celou záležitost.

Nálada se mu tím pádem zlepšila natolik, že při zpáteční cestě Golemu ani nevynadal.

Měl k tomu totiž důvod, protože Cole nechal výtah sjet volným pádem a až dole přibrzdil raketovým pohonem. Vystalo tak přetížení o síle pěti g a několika mužům ze skupiny se spustila z nosu krev.

* * *

„Vezměte si veškerý materiál o invazi, Dharku, když chcete. Souhlasím, abyste si její průběh co nejpečlivěji prostudoval,“ řekl generál Martell. „I když nevím, co si od toho slibujete.“

Ren Dhark s díky přikývl. Přezkoušení hyperantén prokázalo, že jsou v pořádku. Chyba byla jednoznačně na POINT OF.

„Musíme se zkrátka dostat na kloub tomu, jakým způsobem Gianti ovlivnili celé lidstvo,“ odpověděl. Ale ve skutečnosti si toto studium předsevzal hlavně proto, aby odvedl své myšlenky od úvah o POINT OF.

„Jsem rád, že jste se tu objevil, Dharku,“ pravil generál Martell. „Lepší spolupráci než tu s vámi si lze jen těžko představit. Jenom jestli povede k úspěchu ...“

„Pracovat dál a nevzdávat se, to je všechno,“ řekl Ren Dhark a vstal. „Prohlédnu si ty

materiály. Jakmile na něco narazím, hned vám dám vědět."

* * *

Ren Dhark seděl už několik hodin ve zvukotěsné odposlouchávací kabině a sledoval obraz a zvuk záznamů.

Doufal, že v záznamu a líčení invaze Giantů najde nějaké upozornění, něco, co by jej dovedlo dál.

Vložil pinzetou do projektoru první maličkou roli mikrofilmu. Místnost automaticky potemněla. Obrazovka se rozsvítila.

Zpráva z radarové stanice jedna na Plutu, četl Ren Dhark.

Přelétl obraz velínu na stanici Pluto jedna. Tady už byl. Strávil tu velice napjaté chvíle spolu se svými druhy . .

Film byl třidimenzionální a barevný. Měl i zvuk. Byl natočen automatickou kamerou, bez vlivu posádky. Příjemací přístroje T-XXX ho automaticky převzaly a uložily.

„Zaměření, pane." Ve tváři poručíka, který na Pluto s touto zprávou přišel, se zračilo napětí.

„Dvanáct objektů, 800 000 kilometrů, sektor červená, oblast tři. Před deseti minutami přilétly. Silně zpomalily a pohybují se nyní desetinou rychlosti světla směrem k naší stanici."

„Kosmické lodě," vyskočil velitel z křesla. „A hned dvanáct najednou. Jak myslíte, že jsou velké?"

Přesnější údaje těžko říct, pane. Ale jsou velké. Odhadovaný průměr 100 až 300 metrů."

„Cizí kosmické lodě. Kdo by si to pomyslel." Velitel popadl helmu a utíkal s poručíkem do centrály zaměřování.

Službukonající technici tam nespouštěli z očí dvanáct světlých bodů na obrazovce.

Tehdy nikdo z nich netušil, že přinášejí smrt.

Ren Dhark se napjatě předklonil. Teď přijdou ty rozhodující scény.

„Vzdálenost 100 000 kilometrů," konstatoval velitel stanice. „Ozvěte se jim!"

Spojaři volali těm dvanácti lodím.

Nedostali žádnou odpověď.

Napětí na stanici rostlo. Nejistota mu kráčela v patách. Čekal je útok cizích bytostí?

„Obsadit laserová děla," řekl velitel. Na čele mu vyvstal pot. Z reproduktorů se ozývala hlášení o připravenosti jednotlivých stanovišť.

„Pane! Hlášení poplachu ze Země!" ozvalo se z reproduktoru. Muži zbledli.

„Co to znamená!" křikl velitel. Cítil, jak mu vlada nad stanicí vyklouzává z rukou. Cizí lodi se nacházely ve vzdálenosti 30 000 kilometrů. Jejich kurs nenechával nikoho na pochybách, že se blíží ke stanici.

„Pane," ozval se muž ze spojové centrály. „Na všech frekvencích propuklo šílenství. V posledních minutách jsem přijal zprávy z Titanu, Ganymedu, Marsu a Luny. Všechny stanice hlásí, že na ně nalétávají cizí lodě."

„Co jim odpověděla Země?" zeptal se velitel tiše.

„To je právě to, pane. Ze Země nepřichází žádná srozumitelná odpověď. Namísto toho tam vládne nepochopitelný spojový chaos. Éter je plný příkazů, rozkazů a dotazů. V činnosti musejí být tisíce vysílaček."

Automatická kamera ukazovala ve velkém záběru velitele stanice. Ren Dhark se díval do jeho vyděšené tváře. Za ním kdosi vykřikl.

„Cizí lodě 1 000 kilometrů nad stanicí. Máme zahájit střelbu?"

Ze zvukového projektoru nepřicházel srozumitelný zvuk. Velitelův pohled se náhle proměnil. Strnul.

Ren Dhark mu odečítal ze rtů poslední slova:

„Tohle je invaze."

Pak film ukazoval posádku. Ztuhla tak, jak muži postávali nebo seděli. Jejich pohledy

směřovaly do prázdna. Chovali se klidně, jakoby čekali na rozkazy. Potom byl film u konce. Světlo v projekční místnosti se rozsvítilo. Ren Dhark si ho nevšímal. Soustředěně pozoroval poslední záběry.

Tady byl důkaz. Nic ve vzduchu nebo ve vodě. Mentální změna nastala během okamžiku. Mohlo tedy jít pouze o nějaký druh záření.

Ale o jaký?

Ren Dhark si vzal film z kosmického přístavu Syrtis Major.

Na obraze se objevila přistávací plocha.

„Blíží se k nám loď," ohlásil radista důstojníkovi.

„Jaké loď? Vždyť nejsou žádné v plánu . . ."

„Pět kosmických lodí, pane. Přilétají zvenčí, nikoliv od Země, pane."

„Flotila," domníval se důstojník. „Ale vždyť i o manévrech býváme informováni předem."

Poodešel k radarové obrazovce. Při pohledu na pět teček zneklidněl.

„Zavolejte je," přikázal.

Ren Dhark se hořce pousmál.

Probíhalo to téměř stejně jako na Plutu. V konečné fázi se jeho oči takřka vsály do promítaného obrazu.

Obraz končil na širokém záběru letiště.

Trvalo to 32 vteřin — od prvních příznaků cizího vlivu, až po totální mentální výpadek.

Ren Dhark si zastavil obraz a pozorně ho prohlížel. Snažil se odečítat hodnoty ze všech kontrolních přístrojů, které na obraze našel. Neustále se vracel k jednotlivým záběrům, ale vše bez úspěchu.

Přístroje měřící radioaktivitu, kosmické záření a záření gama, stály na normálních hodnotách. Jenom radar hlásil, že se lodi Giantů přibližují.

Pak film skončil.

„Ale přece tam něco najít musím," říkal si Dhark polohlasem. „Určitě tam něco bude!"

Sáhl po dalším filmu.

Nahráno na měřící stanici na Aconcagui, četl na začátku filmu. Co jej mohlo na tomhle zajímat? Stanice na nejvyšším vrcholku And? Měl za to, že jej budou především zajímat kosmodromy nebo mimozemské stanice, které se s nepřítelem setkaly jako první.

Klesl zpět do křesla. Napětí posledních dnů a nocí se na něm začínalo projevovat. K tomu všemu se přičítala i starost o POINT OF.

Film se rozjel. Ukazoval všední den na měřící stanici. O invazorech se tu dozvěděli jen z rádia a televize. Nalétávající kulovitou loď spatřili až na vlastní oči.

Ren Dhark spatřil muže, jak běží k oknům. Zbytek už znal. Nejprve se projevil potíže s mluvením. Pak se zpomalily jejich pohyby. Necelých 30 vteřin poté se z lidí na stanici staly bezduché loutky.

Kamera zabírala celou stanici.

Obyčejné přístroje pro přenos televizního signálu ...

Vtom Dhark trhl rukou ke stopce obrazové projekce. Se svraštělým čelem stočil film o kousek k začátku. Zastavil ho a předklonil se těsně k obrazovce.

Vysoké Henryho hodnoty. Henry - jednotka samoindukce, pojmenovaná podle slavného anglického fyzika.

Samoindukce!

Samoindukcí vysvětlovali vědci na Hope i působnost mentcapů — tabletek, ve kterých Tajemní skryli své vědomosti — samoindukce jako dočasné ovlivnění určitých mozkových partií.

Samoindukce!

Ren Dhark skočil ke dveřím. Zprudka je otevřel a hledal na chodbě nejbližší videofon. Jako blesk se mu vynořila vzpomínka na to, jak někteří vědci varovali před příliš silnou

samoindukcí, která by mohla poškodit lidský mozek. Jenom o následcích překročení určité hranice Henryho hodnot nebyli zajedno. Někteří věřili, že následuje smrt, jiní tvrdili, že nastane nevyléčitelné šílenství.

Ren Dhark zhluboka oddechoval vzrušením. Musel co nejrychleji svolat všechny experty na přenos obrazu a zvuku. Pokud skutečně při přeletu gian-tích lodí stoupily Henryho hodnoty, pak držel v ruce klíč k záhadě.

V plném běhu dorazil k videofonu a udeřil do tlačítka.-

„Generála Martella prosím! Ihned!"

* * *

„Vážení pánové, jsou tohle normální Henryho hodnoty?"

Dharkův hlas rozřízl ticho jako nůž. Pohledy spěšně svolaných fyziků a specialistů na zvukoobrazová spojení sledovaly místo na obrazovce.

Světelná šipka ukazovala na měřicí přístroje, zřetelné na projekci filmu. Mezi přítomnými vystal neklid.

„Ten přístroj musel být rozbitý," řekl jeden z fyziků.

„Takovéto Henryho hodnoty neexistují. Jsou zcela nesmyslné a nemožné."

Odborníci se začali dohadovat. Většinou s tímto názorem souhlasili.

„Nemohlo se to stát vedlejším vlivem nalétávajících giantích lodí?" zeptal se generál Martell, kterého Dhark o své domněnce už informoval předem.

„Vyloučeno," kontroval Dhark. „Stanice nebyla ani ostřelována, ani vystavena mechanickému poškození. Že by byl přístroj už poškozen předem, to tedy nepřipadá v úvahu. Ne, vážení, my musíme tuto stopu sledovat. Jsou tady souvislosti, které člověka nutí uvažovat."

Podal přítomným zprávu o domněnkách vědeckých výzkumníků mozku na Hope. Zmínka o mentcapech vyvolala značný podiv.

„Zatraceně, jestli je to tak ... " vyskočil jeden dlouhý specialista na rádiové spojení. „No jistě, na tom něco je." Muž se udeřil do čela. „Pánové, víte Přece, že pravidelně nastavujeme naše hyperantény nahore na vrcholku . . ."

„No ano, a?"

„Copak nechápete?" křičel dlouhán. „Každý z nás přece víme o podivném ^{ol}námení, které některé naše techniky při této práci zasáhlo. Přitom tam byli ^vyystaveni jenom zlomkům Henryho hodnot, než jaké tady odečítáme."

Dlouhánova postava skákala jako stín po plátně projektoru, což vyvolalo ^{du}mený smích. Ale rozuměli mu.

„Takže tady máme přímou souvislost mezi samoindukcí a prokázaným vlivem na lidi," konstatoval Ren Dhark. „Ještě nedokážeme říct, zda je tato cesta správná, ale musíme po ní jít. Pozvu sem nyní na poradu lékaře."

Přešel k videofonu a zavolal doktora Sarana.

Při vší přívětivosti zněl z Oharková hlasu tvrdý příkaz, jenž odmítal jakékoliv odmlouvání. Dr. Sarano však také beze slova přislíbil účast.

Těch několik málo minut, co zbývalo do příchodu lékařského týmu, využili přítomní pro bouřlivé diskuse. Látka, kterou jim Ren Dhark nadhodil, byla vděčným a zajímavým tématem.

„Moje otázka je stručná," pravil Ren Dhark posléze lékařům, když se usadili a vyslechli vše o mencapech, omámených technicích a Oharkových objevech v archívu. „Mají páni doktoři za možné, že extrémně vysoké Henryho hodnoty přivodí takový stav, v jakém se nyní lidstvo nachází?"

Skupiny lékařů se jalo obdobné vzrušení, jaké vládlo mezi fyziky. Dr. Sarano požádal Oharka o několik minut strpení. Ten přikývl a přisedl si ke generálovi.

„Je mi líto, generále, že vám tu dělám takový rozruch ..."

Generál mu poklepal na rameno.

„Jen klidně pokračujte, Dharku. O mně se nestarejte. Mně baví se na to koukat.“

„Díky, generále, já . . .“

Byl přerušen. Šéflékař ho volal k sobě.

„Pane Dharku, ty souvislosti jsou velice zajímavé. Naši neurologové se domnívají, že vaše teorie má něco do sebe.“

„Oni věří...?“ rozzářily se Oharkovy oči.

„Přední vědci v oboru mozkové činnosti vydali na obdobné téma určité práce,“ pokračoval dr. Sarano. Všechny pohledy mířily k němu.

„Věnovali se bioelektrickým procesům,“ pokračoval Sarano.

„Domnívají se, že uvnitř neuronů, kde probíhá působnost nabíjení, vládnu mimořádné fyzikální podmínky. Jinak se existence elektrického nabití nedá vysvětlit. Otázkou však je, jakým způsobem se náboj v neuronu udrží? Jak může existovat, aniž by potřeboval neustálé dobíjení? Tady vědci tvrdí, že jde právě o mimořádné fyzikální podmínky. Říkají tomu schopnost supravodivosti.“

Ozvalo se vzrušené mručení. Co znamená supravodivost, to tu věděli všichni. Domnívat se, že existuje v nervových buňkách lidského těla, bylo senzací nejvyššího stupně.

„Chápu, kam směřujete, doktore,“ řekl Dhark. „Domníváte se, že vliv vysokých Henryho hodnot na lidský mozek může v neuronech samoinduktivní cestou vyvolat cirkulující elektrické proudy.“

„Přesně tak.“ V Saranově hlase zazněl obdiv.

„Tyhle proudy by mohly způsobovat mentální blok?“

„Je to možné.“

„Dejme tomu, že tomu tak je,“ pokračoval Dhark. „Označil byste takový stav jako nenapravitelný?“

Sarano pokrčil rameny.

Dokud nebudeme mít jistotu, že naše teze souhlasí, nemá smysl bavit se o obrácení nebo opravení hypotetického stavu. Nejdříve musíme . . .“

„Pánové,“ pravil Ren Dhark ostře. „Žádám vás snažně, abyste mi na tuto otázku nejpozději za čtyřicet hodin odpověděli. Co na této odpovědi závisí, nemusím dvakrát zdůrazňovat.“

Osud lidstva a tím i osud nás všech. Buď Gianty porazíme, nebo nás smetou jednou provždy do nenávratna.“

Neozvalo se ani slůvko odporu. Generál Martell překvapeně konstatoval, jak samozřejmě se podstatně starší lékaři podřídili tomu mladíkovi Dharkovi.

„Co lze fyzikálně vyvolat, dá se opět zvrátit zpět,“ pravil Dhark s naprostou samozřejmostí.

„Nejedná-li se o smrt, která je definitivní.“

Ozýval se souhlas. Dhark přenechal shromážděné odborníky jejich debatám a vrátil se ke generálovi.

„Generále, chtěl bych opět zavolat POINT OF. Loď přece už musí odpovědět.“

„Povoluji.“

A takt má taky, pomyslel si generál, ví, co se sluší a patří. Dhark zavolal do spojové centrály a vydal příkaz, aby odtud opět vysílali každých pět minut krátkou zprávu jako naposledy. Pak se znovu vrátil k diskusi.

„Pánové lékaři. Posadili byste se, prosím, ke stolu spolu s experty na senzo-riku a s fyziky a začali pracovat na pokusné konstrukci aparatury, která by obrátila proces, vyvolaný Gianty? Konkretizujte faktor ovlivnění a podle něj postavte ten přístroj. Máme tu osm mužů *zvenčí*. Vezměte si je jako pokusné osoby. Ale nezapomínejte je, prosím. Za čtyřicet hodin se tu opět sejdem,“ uzavřel kategoricky projev. „Do té doby doufám v použitelné výsledky vaší práce. Děkuji vám.“

* * *

Ren Dhark si oddechl, když muži odešli. Uvelebil se v nejlepším křesle. Mechanicky sáhl po

balíčku cigaret. Zapálil si. Potřeboval se uvolnit, odpočinout si, ale zároveň mu bylo jasné, že si to nedopřeje. To všechno byl teprve začátek.

Avšak velmi slibný začátek. Pokud se podaří najít protiproces.

Pokud ...

Oharkový myšlenky předbíhaly dění. Už myslel na to, jak přepadne giantí, 'od' a jak na ní přepóluje vysílače. Pak bude stačit pouze přelétat Zemi a vyléčí tím spousty lidí.

Čím více lidí bude vyléčených, tím více bude mít pomocníků. Podle všeho nebylo na Zemi mnoho Giantů. Při dobře připraveném útoku by se mělo podařit se jich zbavit. Ale pak bude třeba připravit se na další boj. A k tomu bude třeba toho o Giantech vědět podstatně víc než nyní.

Ren Dhark se najednou viděl, jak v POINT OF přelétá osvobozenou zeměkouli ... a viděl svého otce, kapitána lodi kolonistů, slyšel jeho hlas . . .

Ostrá bolest mezi prsty pravé ruky ho opět probrala.

Cigareta. Shořela. Usnul.

Vydal se na cestu ke spojové centrále základny. Nejistota ohledně osudu POINT OF ho bolela. Ren Dhark byl rozhodnut dozvědět se co nejvíce.

Pomalou kráčel chodbami. Záměrně nepoužíval transportní pásy. Chtěl si během chůze popřemýšlet. Uvažoval o tom, co bude muset udělat dále. Hodně toho záviselo od POINT OF. Svůj nápad svěřil do dobrých rukou. Dr. Juan Sarano a expert na mozkové frekvence Alain Beaupaul se pro pokusy s protizářením nadchli. Spolu s rádiovým expertem Nikolajem Karugou to byl prvotřídní tým.

Ren Dhark dorazil do spojové centrály. Pohled vedoucího směny byl jasný.

„Nic?“

„Žádná odpověď, pane Oharku. Je mi líto.“

„Díky," otočil se Dhark zády. Teď bylo na něm, aby začal jednat.

Přešel k nejbližšímu videofonu a stiskl tlačítko. Vyvolil generálovo číslo. Na obrazovce se objevila Martellova tvář. ,

„Generále, sám se podívám po POINT OF. Nejistota ohledně osudu mých přátel mě ochromuje. Prosím dohlédněte, aby vývoj protizáření pokračoval, jak má.“

„Zůstaňte tady, Dharku," odvětil Martell. „Potřebujeme vás tu. Jestli si vaše loď neumí pomoci, co dokážete vy sám, samotný?“

„Kdybych byl zvyklý takto uvažovat, seděli bychom ještě na Hope," odvětil Dhark rozhodně.

„Teď odstartuju a budu hledat prstencovou loď. Zůstaňte na příjmu. Vráťím se. Mnoho štěstí.“

O třicet minut později se Ren Dhark jako duch vyřítil z jedné ze skalnatých stěn hory Mount King. Zrychlil člun. O pár vteřin později zmizel v obloze.